

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΜΕΡΟΣ Γ'.

ΣΑΤΑΝΑΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΝΑ*)

(*Ἀνέκδοτος ἐποποιία*)

Ἀπόσπασμα

. . . Ἄλλὰ πρὶν ἔτι τὴν σκηνὴν τοῦ δράματος ἀνοίξω,
Πρὶν ζῶσαν κ' ὑπὸ φῶς ζωῆς τὴν κοιμηθεῖσαν δεῖξω,
Ὡς ἄνθος, ἀπὸ τὸν ψυχρὸν τῆς λήθης δρέπω τάφον
Τοὺς στίχους τούτους. . . οὓς εὐρὼν ἐν μέσῳ τῶν ἐγγράφων

Τῆς νέας ποιητρίας,

Προσφέρω μὲ συγκίνησιν εἰς εὐγενεῖς καρδίας.

Ἐπῆρξεν Ἑλικωνιάς καὶ δόκιμος βεβαίως,

Ἄλλ' ὄμως Ἑλικωνιάς τοῦ ζαφεροῦ Βορρέως*

Ἦτο ψυχὴ ποιήσεως ἀγρίας ἢ ψυχὴ τῆς

Κ' ἢ ἐνταφία μούσα τῆς τοῦ Δάντου συμπολίτις. . .

*) Τὴν Χριστινὰν ὁ ποιητὴς φέρει ὡς ὕστατον γόνον εὐγενοῦς Ἀατινικοῦ οἴκου ἐν Λεδαδείᾳ, ὄρφανὴν ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ μόνην ἐν τῷ τῶν προγόνων πύργῳ—οὗ τὰ ἐν τῷ Ἑλικωνίῳ ἔτι ἐρείπια καὶ παραδόσεις τινὲς ἐνέπνευσαν τὸν κ. Παράσχον—διαμένουσαν, μετὰ τῆς τροφῆς τῆς ἀθιγγανίδος ὑποθρεψάσης διὰ τῶν δεισιδαιμονίων τῆς φυλῆς τῆς τὴν φοιδόληπτον κέρην. Ταῦτα εἰς ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ποιητρίας, ἣν φέρει ὁ ποιητὴς ρεμβάζουσαν καὶ ἐρωτευομένην τὸν πεπτωκότα.

Ἐντὶ νὰ βλέπη τὸν γλαυκὸν αἰθέρα μας ἡ κόρη,
 Τᾶνθόστρωτα πεδία μας, τὰ φωτοδόλα ὄρη
 Καὶ τὰς ἐμπνεύσεις της· ν' ἀντλή εἰς χεῖμαρρον ἀκτίων,
 Ἐντὶ νὰ ψάλλῃ τὴν αὐγὴν, τὸν ἥλιον, τὸ κρῖνον,
 Ἡ βέβη της εἰς τοῦ Βορρᾶ τὴν ἔφερε τὴν χώραν·
 Ἦγάπα τὴν παράδοξον τῶν μεσονύκτων ὥραν,
 Τὰ μαῦρα νέφη ἤθελε νὰ ψάλλῃ τοῦ χειμῶνος,
 Τῶν ἄντρων τὸ μυστήριον, τὸ σκότος τοῦ δρυμῶνος.
 Τὴν ἔθελγεν, ὡς μουσικὴ τῶν κεραυνῶν ὁ κρότος
 Καὶ τᾶσμα τοῦ ἀλέκτορος εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος . . .
 Τὸ βλέμμα της κατέσκαπτε τῆς γῆς τὰ κρύα βίθη,
 Τοῦ Ἄδου τὰ μυστήρια θηρεύουσα νὰ μάθῃ·
 Κ' ἔψαλλε μ' ἄρπαν ἱεράν, ἡ κόρη τῶν αἰθέρων
 Τοὺς τρόμους τῆς κολάσεως, τὴν φρίκην τῶν νερτέρων.
 Ἄλλ' ὅμως εἰς τὸ ἴδιον χειρόγραφον τῆς νέας,
 Τῆς ἀλλοκότου μούσης της ἰδέτε τὰς ἰδέας.
 Ἄς ψάλλῃ ἤδη πρὸ ὑμῶν ἡ νέα ἐρημίτις·
 Ἰδοὺ οἱ λογισμοὶ αὐτῆς, ἰδοὺ οἱ βεμβησμοὶ της.

Α'

«Διατί γράφω;» ὀφθαλμὸς ὅποιος θάναγνώση
 «Τῆς τεθλιμμένης μούσης μου τὰ ἔπη τᾶσθενῆ,
 «Ἐτινα μέλλουν εἰς σιγὴν καὶ λήθην νὰ ταφῶσι,
 «Ὡς εἰς πελάγη, ναυαγοῦ πανύστατος φωνή;
 «Πτωχοὶ μου στιχοὶ» ὀφθαλμὸς δὲν θὰ σὰς ἴδῃ· μήτε
 Ἄπὸ γενναῖον δάκρυον ποτὲ θὰ ὑγρανθῆτε.

«Ἐπάγετε, ὑπάγετε, εἰς λήθην καὶ σκοτίαν
 «Τῆς Μνημοσύνης ἀτυχῆ ἄ π ὄ π α ἰ δ α· ἔκει
 «Ὅπου ὑπάγει ὁ τυφλὸς μὴ ἔχων βακτηρίαν,
 «Ὅπου τοῦ ὄχλου ἡ σιγὴ ἢ ἀσπλαγχνος οἰκέτ . . .
 «Καὶ ζῆτε βίον ζοφερόν ὑπὸ σκίαν μνημείου,
 «Ὡς ζῶσιν ἔνδον τοῦ κλειστοῦ κ' οἱ σκώληκες φορείου.

«ὦ! δὲν με μέλλει· ἡ ἀπλὴ τοῦ ὄρους κόρη, σῆμα
 «Δὲν θέλει, δὲν ἐπιθυμεῖ τῆς δόξης φαεινόν·
 «Θέλω σκιῶδη φωλεάν, θέλω σκιῶδες μνήμα,
 «Τῆς φήμης τὸν περιφρονῶ τὸν εἴρωνα φανόν . . .
 «Ὅποσα λάμπουν τέρατα εἰς τὴν θθανασίαν·
 «Ἡ ἀρετὴ ζητεῖ σκίαν καὶ ὄχι ἱστορίαν!

«Σὺ λάλει, Σὺ τὸ μόνον φῶς, Δημιουργὲ τῶν ὄλων,
 «Κ' εἰπὲ ἄν ἀγλήν γήϊνον ζητοῦν οἱ ἐκλεκτοί·
 «Αὐτοὺς λαμπρύνει τόμμα Σου, Θεέ, τὸ φωτοδόλον·

- Τῆς Ἱστορίας ἢ λαμπᾶς τοῖς εἶναι περιττή.
- Νεὶ· τρέμω καὶ βδελύσσομαι τῶν ἐκλεκτῶν τὴν μοῖραν·
- Δὲν ψάλλω διὰ νᾶκουσθῶ λαμβάνουσα τὴν λύραν.

-
- Ψάλλω ὡς κλαίω, ὡς θρηνεῖ κ' ἡ αὔρα τῶν θρυμῶν·
 - Ὅψιν πρὸς ὄψιν, γράφουσα, λαλῶ μὲ τὸν Θεόν·
 - Συνομιλῶ μὲ γενεάς λησμονημένων χρόνων,
 - Καὶ μὲ τὴν ἀνθρωπότητα ὑστάτων γενεῶν.
 - ὦ, πῶς τοὺς μέλλοντας αὐτοὺς λατρεύω ἀδελφούς μου
 - Καὶ τοὺς νεκρούς μου—ὦ! αὐτοὺς πρὸ πάντων—τούς νεκρούς μου...

-
- Σὺ, θᾶψε, σὺ τὰ ἔπη μου, ἀρχαῖον μου γραφεῖον,
 - Σὺ τὸν πτωχόν μου θησαυρόν, ὃν κρύπτω κατηφής·
 - ὦ; θάπτει τέφραν ἄσημον καὶ τὸ ψυχρὸν μνημεῖον!
 - Ἄν δὲν εἶν' ἄξια ζωῆς, εἶν' ἄξια ταφῆς . . .
 - Ἐκ τῆς ψυχῆς μου θέλω τι νὰ μένη μετὰ χρόνον,
 - Ὅταν εἰς τὸν μικρὸν ναὸν θὰ κεῖμαι τῶν προγόνων!

B'

- Ψυχὴ μου, πόθεν ἔρχεσαι; κατῆλθες, ἢ ἀνέβδης;
- Καὶ διατί τὸ ἔρεθος φοβεῖσαι καὶ λατρεύεις;
- Μὴν εἶνε ἐκεῖνο ἡ πατρίς, ταλαίπωρος ψυχῆ;
- ὦ κολασμένη Προμηθεῦ, μυστηριώδη ξένη,
- Εἰς τῆς ζωῆς τὸν Καύκασον ὑπερηφάνως μένε,
- Σωτήρ Ἀλκείδης διὰ σὲ δὲν ἔρχεται πτωχῆ . . .

-
- Θίρρει, ψυχῆ· τὸν τρομερὸν σωτήρα θὰ τὸν ἴδης,
 - Ἄλλὰ καλεῖται θάνατος, δὲν λέγεται Ἀλκείδης.
 - Μὴ τρόμον τὸνομα αὐτοῦ, ψυχῆ, σὲ προξενεῖ.
 - Καρδίαν κρύπτει εὐσπλαγγχον ὑπὸ ζοφῶδες σχῆμα
 - Καὶ δίδει ὄ,τι ἀγαθόν, τὴν λήθην καὶ τὸ μνημα,
 - Τὴν λήθην, ἣν καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἀσθενεῖ!

-
- Χαίρε, μνηστήρ, πάσης ζωῆς, παράδοξε νυμφεῖ·
 - Ἄν ἦναι κρύαι τῶν λοιπῶν μνηστῶν σου αἱ καρδίαι,
 - Ἢ ἰδική μου σὲ ζητεῖ μὲ πόθον μυστικό! . . .
 - Πολλάκι; ἔρχεσαι ἡδὺς εἰς τὴ ἐνύπνια μου
 - Καὶ μοὶ προσφέρεις τὴν στολὴν τοῦ αἰωνίου γάμου,
 - Ἐκ κυπαρίσσου στέφανον καὶ σάβανον λευκόν!

-
- Κ' εἶσαι ὠρατός· ὦ, πολὺ ὠρατός· οὕτω πρέπει
 - Οὕτω νὰ ἦναι πᾶς ἀνὴρ ὅπουταν ἀποβλέπη
 - Εἰς πάθος, ὅπερ ὁ καιρὸς νὰ σῶσῃ ἀσθενεῖ . . .

- Νὰ ἦναι σύνονος καθὼς σὺ, ὠχρὸς καὶ μελαγχαιίτης,
- Λάτρης κυρίαρχος, οὐχὶ ἔρωτικὸς ἐπαίτης,
- Ὅστις ἐκ βάρων τὴν ψυχὴν τῆς κόρης νὰ κινή!

- Ἐτοίμασε τὴν κλίνην μας, νυμφίε μου ζοφώδη
- Καὶ ἀρωμάτισε αὐτὴν μὲ λίβανον εὐώδη·
- Τὴν λήθην προσκεφάλαιον νὰ θέσῃς μὴν ἀργῆς.
- Ἰδοῦ· τὸ μεσονύκτιον σημαίνει. . . εἰς θόνην
- Τὴν νύκτα καὶ τῶν γενεῶν ἐξάπλωσον τὴν κόνιν,
- Καὶ μ' ἄσμα τὴν νυμφίαν σου νάνουρίσε σιγῆς. . .

- ὦ ἔχω περιέργειαν βαθεῖαν νἀποθάνω·
- Ἀπηύδησα, ἀπηύδησα νὰ διαμένω ἄνω,
- Ποθῶ τὰ κάτω νὰ ἰδῶ, τὸν κόσμον τῆς σιγῆς·
- Ποθῶ νὰ ἴδω τὸν τροχὸν τῶν βασιανιζομένων,
- Τὴν γένναν καὶ τὰς ψυχὰς Τιτάνων κολασμένων·
- Πολίτις θέλω τῆς μητρὸς κ' ἐγὼ νὰ γίνω γῆς!

- Ἄφρων ψυχῆ, ἀπηύδησες εἰς τὴν μονοτονίαν·
- Ποθεῖς νὰ ἴδῃς νέον τι, καὶ πίπτεις εἰς μανίαν.
- Ὁ οὐρανὸς, ἡ θάλασσα, τὰ ὄρη καὶ ἡ γῆ
- Δὲν σὲ ἀρκοῦν, ἀπώλεσαν τὴν πρώτην γοητείαν·
- Τὰ θαυμασθέντα πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχουσιν ἀξίαν
- Καὶ θέλεις νέας πλάσεως νἀνεωχθῆ πηγῆ. . . .

- Ναι οὕτως, οὕτως· πλὴν ἐγὼ δὲν πταίω . . . ἔκουράσθην
- Θαυμάζουσα τὰ ἴδια· ἐπλάσθην ὡς ἐπλάσθην
- Καὶ αἰωνίως τὰ αὐτὰ νὰ βλέπω ἀπαυδῶ·
- Ἀεῖποτε θὰ ἔχωμεν ἡ ἔαρ, ἡ χειμῶνα;
- Σήμερον ἄνθη, αὔριον τὴν στίλβουσαν χιόνα! . . .
- Ὑπὸ τὸν φοῖβον τι καινὸν ποτὲ δὲν θὰ ἰδῶ;

- ὦ! ἄπαξ κὰν ἄ; ἔβλεπον τὴν πλᾶσιν μᾶλλον σχῆμα!
- Λειμῶνας εἰς τὴν θάλασσαν νὰ πλέουσι εἰς τὸ κύμα,
- Κ' ἐκ κοραλλίου εἰς τὴν γῆν ὑψούμενον βουνόν·
- Πρασίνην θέλω θεωρεῖ τὴν χλόην πάντα χρόνον;
- Δὲν θὰ τὴν ἴδω κυανὴν ἐν ἔαρ, ἔξεν καὶ μόνον;
- Ὅποια τάξις δουλική! φεῦ· τίποτε καινόν. . . .

Γ'.

- Μόν' εἰς τὸν πύργον κάθημαι καὶ πάλιν τῶν προγόνων,
- Εἰς τὴν ζοφώδη ἀΐθουσαν καὶ κρύαντων εἰκότων,
- Καὶ εἰς τὰ ὁμοιώματα τῶν πάππων στρεφομένη
- μὲ ὄμμα τεθλιμμένο ἢ

«Παρατηρώ ἐν πλαίσιον κενὸν καὶ περιμένον
 «πλησίον των ὑψούμενον»

«ὦ! τὴν πτωχὴν εἰκόνα μου νὰ λάβῃ ἀναμένει,
 «ἐμὲ ζητεῖ κινούμενον.

«Ἡσύχει, πλαίσιον σκληρόν· θέλεις τὴν λάβει· ἤδη

«Πᾶν ὅτι ἔχ' ἡ δύσμοιρος Χριστίνα ἀποδίδει·

«Εἰς σὲ τὴν ἄσημον μορφήν, τὸ σῶμα εἰς τὸ μνημα
 «Καὶ τὴν ψυχὴν . . . πιστεύω

«Εἰς τὸν πανίσχυρον Θεόν, ὃν φρίσσω καὶ λατρεύω !
 «Μὲ βλέμμα ἱκετήριον,

«Τὸν ἄγνωστον Νυμφίον μου προσμένω καὶ τὸ βῆμα
 «γὰκούσω τὸ σωτήριον.

«ὦ Πάπποι, πότνιοι· νεκροὶ δεσπότηι, κύριοί μου·

«Πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων σας ἀφίπτατ' ἡ ψυχὴ μου·

«Φεῦ! τὸ ἀρχαῖον αἷμά σας διὰ παντός ἐκλείπει . . .
 «πατέρες πεφιλμένοι,

«Τοῦ γένους] σας ἡ ἔσχατος τὸν τάφον καταδαίνει

«Τὸ σῆμα ὁμῶν φέρουσα,

«Ἄγνων καθὼς τὸ ἔλαβε]. . . δὲν τὸ μολύνουν βύποι·
 «Σὰς τὰποδίδω χαίρουσα.

«Εἰς τοῦ ἀρχαίου πύργου σας τὸν ἔρημον ναῖσκον

«Ἐπάρχει λάρναξ τις κενή . . . ἡ ἔσχατος· ὡ θέλω

«Ἀπηυδῆμένη εἰς αὐτὴν κ' ἐγὼ νάναπαυθῶ·

«Εἰς σκόλῃ μεταβάλλεται εἰς χρυσαλλίδα θνήσκων,

«Καὶ θά'ιδῶ, ἔαν ἐγὼ εἰκὼν τοῦ Πλάστου, μέλλω

«Εἰς Χερουδαίμ ἢ Ἄγγελον νὰ μὴ μεταβληθῶ! . . .

«Τίς εἶν' ἐκεῖνος ὁ ὠχρὸς, ὁ ξένος νεανίας,

«Ὁ ἔχων βλέμμα βάρσκανον καὶ πλήρες ἐξουσίας ;

«Ὁ βαθουχαίτης θηρευτὴς ὃν εἶδον τὴν αὐγὴν ;

«Ἐμπρὸς τοῦ πυροβόλου του σχεδὸν ἡ ἄγρα ἦτο,

«Κ' ἐκεῖνος σύνουος ἔμενε, ρεμβὸς, δὲν ἐκινεῖτο,

«Ἄλλ' ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν μὲ πόθον καὶ ὀργὴν !

«Μὲ ποίαν χάριν μ' ἔδωκε κλίνας μικρὸν ἐμπρὸς μου,

«Τὴν δέσμην τῶν ἀνθέων μου πεσοῦσαν τῆς χειρὸς μου

«Χωρὶς οὐδὲν νὰ μὲ εἰπῇ, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ !

«Εἶτα τὸ πυροβόλον του κρεμάσας εἰς τὸν ὄμον

«Συνεφωμένος ἔλαβε τὸν τοῦ δρυμῶνος δρόμον

«Κ' ἔνδον τῶν δένδρων ἔπαυσε τὸ βῆμα τὸ βραδύ . . .

«Μὲ ποίαν θλίψιν ἤλουα τοῦ Θερευτοῦ τὸ βῆμα·
 «'Εοῦρρον κἀνὲν ἤσυχον ἐκεῖ ἐζήτει μνήμα,
 «Κ' ἐβάδιζε τὸν τάφον του νὰ εὕρη τὸν μοιρατὸν . . .
 «Τοσοῦτον κουρασμένον
 «'Εκ τῆς ζωῆς ἐφάνετο καὶ κάτωχρος ὁ ξένος ! . . .
 «'Ρεμβώδης ἀνεχώρησα,
 Καὶ τὴν ἀποδοθεῖσάν μοι δεσιμίδα τῶν ἀνθεων
 «'Ἠδέως ἐθεώρησα . . .

«'Οποῖον κάλλος ζωφερόν καὶ ὄψις ἀσυνήθης !
 «'Οἴμοι· εἰς το Τρυφώνσιον, εἰς τὴν πηγὴν τῆς λήθης,
 «Τὸν ἐπανεῖδον τὰ νεκρὰ προσβλέποντα νεράτης.
 «Μειδίαιμα πικρίας,
 «'Απεγνωσμένον, ἄγριον καὶ πλήρες εἰρωνείας
 «Τὰ χεῖλη του ἐχώρισε
 «Ψεύδεσαι, ἐπιθύρισε, πηγὴ πικρᾶς ἀπάτης
 «Καὶ σύννοους ἀνεχώρησε.

«Τίς εἶναι ; πόθεν ἔρχεται ; Τίς ὀλίψις τὸν μαστίζει
 «Καὶ ἀλλοκώτως διατὶ τοσοῦτον μᾶτενίζει ;
 «Καὶ πῶς ἐγὼ καὶ ἄκουσα τὸν ἐνθυμοῦμαι τόσον ! . . .
 «Πῶς τὸν φοβοῦμαι ! . . . ὅμως
 «Μαγεῖαν ἔχει ἀγνωστον ὁ μυστικός μου τρόμος.
 «Μ' ἐνδύμυχον κατάνοξιν
 «Τὸν βλέπω, ὡς ὁ ἐγερθεὶς ἀπὸ μεγάλην νόσον,
 «Τὴν ζωηφόρον ἀνοιξιν !

«Δὲν φαίνεται Ὁθωμανός, οὐτ' Ἕλλην ἢ Λατίνος
 «'Αλλὰ τί λέγω ; κάτοικος τῆς σφαίρας μας ἐκεῖνος !
 «Τίς εἶδεν ἂν δὲν ἔρχεται ἀπότινος ἀστέρος ;
 «'Αλλ' ὡς ἐκείνου ὄμμα
 Τὰ τέκνα ἔχουν τοῦ φωτὸς εἰς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα ;
 «Τὸ στήθός μου κωμαίνεται,
 «'Οπόταν τὸν ἀναπολώ . . . μὴν ἦναι τούτο ἔρω ;
 «'Οἴμοι· ὁ νοῦς μου μαίνεται.

«Ληρήματα, ληρήματα· φεῦ, σίγα, ἄφρον πλάσμα·
 «Μνηστὴ τοῦ τάφου, κάλυψε τὴν κεφαλὴν πενθοῦσα,
 «Ζηλοτυπῶν ὁ ἄγριος μνηστήρ σου προχωρεῖ !»

.....

Τῆς νέας κόρης τᾶσμα

'Ενταῦθα παύει· κ' ἐνδακρυς ἢ ὀμφανὴ τῆς μοῦσα,
 Τῆς κοιμηθείσης αἰοῖδου τὴν λύραν μοὶ δωρεῖ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΗΣ ΜΟΥ

Ποῖός εἶπε, ὁ πατέρας σου πῶς ἔπεθανε Φανὴ μου ;
 Μέσ' τὴν ψυχὴ μου ἐκείνος ζῆ καὶ μέσα ἔς τὴ στοργή μου...
 Μὲ τὴν καρδιά μου σοῦ λαλεῖ, τὸν ἴσκιό μου σὲ σκέπει,
 Μὲ τὸ δεξιὸ μου σεῦλογοεῖ, τὰ μάτια μου σὲ βλέπει !

Ποῖός εἶπε, τὸν πατέρα σου πῶς τὸν σκεπάζει χῶμα ;
 Μήπως δὲν ζῆ σὰν σὲ φιλῆ τὸ ἐδικό μου στόμα ;
 Μήπως δὲν ζῆ ἔς τὸ βλέμμα μου ὁπόταν σὲ κυττάζω,
 Καὶ δὲν στεναζῶ ὁ τάφος του γιὰ σένα σὰν στεναζῶ ;

Ζῆ ὁ πατέρας σου, ναὶ ζῆ· καὶ τότε θὰ πεθάνῃ,
 "Ὅταν τὸ κρῦο φέρετρο τὴν ὄψι μου χλωμᾶνῃ"
 Τότε μονάχα ὄρφανὴ θὰ λέγεσαι, Φανὴ μου.
 Μὰ οὔτε τότε ἐπειδὴ θὰ ἔχῃς τὴν εὐχή μου.

869ιο, 1881.

A. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΔΕΝ ΑΓΑΠΩ ΚΑΝΕΝΑ ΟΣΟ ΕΣΕΝΑ

Ἐμπρὸς εἰς τὸ σιωπηλὸ τῆς νύχτας μεγαλεῖο
 Σὰν μαγευμένη ἡ ψυχὴ μὲ πόθο ἐλαχταροῦσε.
 Ἐδιδάβαζε εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἀπέραντο βιβλίο,
 Καὶ ἀπὸ ἄστρο σὲ ἄστρο φωτεινὸ μὲ ἀγάπη ἐπετοῦσε.
 Τώρα ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἀγαπᾶ κανένα
 "Ὅσο ἐσένα.

Πόσαις νυχταῖς ἐνὸς πουλιοῦ τραγοῦδι μακρυσιμένο
 Δὲν ἐδίωξε τὸν ὕπνο μου ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου.
 Εἰς τὸ τραγοῦδι, ποῦ ἔφερνε τὸ ἀγέρι μαγεμένο,
 "Ἄλλο τραγοῦδι ἔψελνε ἀγάπης ἡ καρδιά μου.
 Τώρα ἀπὸ ὅλα τὰ πουλιὰ δὲν ἀγαπᾶ κανένα
 "Ὅσο ἐσένα !

Πόσαις φοραῖς, στὴν θάλασσα ἀντίκρυ, ἐμετροῦσα
 Τὰ κύματα, ποῦ ξέσπαζαν σιγὰ στὸ ἀχρογιάλι.
 Τὸ ὄνομά μου ἔγραφα στὴν ἄμμο καὶ ἐπολοῦσα
 Τὸ κύμα, ὅπου ἔρχονταν, νὰ μὴν τὸ σβύσῃ πάλι.

Ἄχ! τώρα καί ἀπό τὰ κύματα δὲν ἀγαπῶ κανένα
Ὅσο ξαένα!

Ὅταν βορειᾶς ξερρίζωνε τὰ δένδρα καί ἐθογγούσε,
Καί τὰ πουλιά στὸν οὐρανὸ πετούσαν τρομασμένα,
Τὸ μάτι μου περιήφανο τὴν φύσι ἐθωρούσε
Καί τοῦ Θεοῦ τὰ μυστικά ἐγνώριζε ἕνα ἕνα.
Τώρα, ἔμπρὸς στὴν φοβερὴ ποῦ κρύβω τρικυμία,
Ὅλα τὰ βλέπω σὰν νεκρὸς—μὲ ἀδιαφορία.

Ἕμουν τρελλός . . . ἐπέταγα καθὼς ἡ πεταλοῦδα
Ἄπ' τὸ χορτάρι στὸν ἀνθὸ ὅπου ἔμοσχολοῦσε·
Ὅποια μπροστά μου ἐπέραγε δροσάτη κοπελοῦδα
Κοντὰ στῆς ἄλλαις ἡ καρδιά κ' ἐκείνην ἀγαποῦσε.
Ὅλα παράσαν! ἀπὸ αὐτὰ δὲν μοῦ ἔμεινε κανένα . . .
Ἕλω ξαένα!

23 Φεβρουαρίου 18 . . .

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΑΧ! ΜΗ ΜΟΥ ΠΗΣ . . .

Ἄχ! μὴ μοῦ πῆς πῶς μ' ἀγαπᾶς, μὴ μοῦ τὸ πῆς ἀκόμα.
Θὰ μοῦ φανῆ πῶς μοῦ τὸ λὲς μονάχα μὲ τὸ στόμα·
Καί τὴν ἀγάπη σου ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὴν κλέψω.
Θέλω ἡ καρδιά σου νὰ τὸ πῆ, κ' ὕστερα νὰ πιστέψω.
Ἐσυλλογίσθηκες καλὰ τὴ λέξι ποῦ προφέρεις;
Ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες, ἀκόμη δὲν μὲ ξέρεις,
Ἀκόμη τὴν ἀγάπη μου δὲν εἶδες· συλλογίσου·
Ἄσε νὰ ἰδῆς ἂν ἤμπορῆ νὰ τὴν δεχθῆ ἡ ψυχὴ σου,
Νὰ ἰδῆς ἂν ἔχῃς δύναμι νὰ τὴν ἀνταποδώσῃς
Πρὶν πῆς ἀνήξερη τὸ ναί κ' ὕστερα μετανοιώσῃς.

Ὅχι· γιατί νὰ πλανηθῆς μὲ ψεύτικες ἐλπίδες;
Εἶδες τὴ λάμπη μοναχὰ, μὰ τὴ φωτιὰ δὲν εἶδες.
Κ' εἶν' ἡ ἀγάπη μου φωτιὰ, εἶν' ἄσβυστο καμίνι,
Εἶν' ἄβυσσος ποῦ ἀχόρταγα ρουφᾷ καί καταπίνει.
Βαθεῖα κρυμμένη στὴ καρδιά ἄργησε νὰ προβάλλῃ,
Κ' ἔγινε τώρα σύγνεφο, κ' ἔγεινε ἀνεμοζάλη.
Ἀγάπη τέτοια εὐκόλα στοῦς ἄλλους δὲν ριζώνει·
Καίει πολὺ, πάρα πολὺ· καμμιὰ φορὰ σκοτόνει·
Γι' αὐτὸ σοῦ λέγω, μὴ μοῦ πῆς πῶς μ' ἀγαπᾶς, καρτερεῖ·
Γιατί μπόρει νὰ φοβηθῆς, νὰ φύγῃς . . . Ποιὸς τὸ ξέρει;

ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Ὦ κῶμα διὰ τὴν θρηνητὴν μετὰ μελαγχολίας
 στὴν ἀμμουδιὰ τὴν ἔρημη; ἡρέμα ἐλικνίσθη
 ἡ χιονώδης κόμη σου μὲ τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας,
 καὶ ἡ ὠραία τῆς μορφῆς ἐντὸς σου κατωπτρίσθη.

• • •

Βουά μου καταπράσινα μὲ σχοίνους κεντημένα,
 Τί εἶσθε μελαγχολικά; σὰς ἰθαύμαζεν ἐκεῖνη,
 καὶ σὰς ἀπεχαιρέτισα μὲ μάτια βουρκωμένα,
 καὶ στεναγμὸς τοῦς κόλπους τῆς μὲ πόνον ἀνεκλίνει!

• • •

Ἄφετε μόνος νὰ θρηνηῶ! ἄχ, ὅταν ἀνεχώρει,
 καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐκρέματο ἀπὸ λεπτόν τι νῆμα
 καὶ τῆς ζωῆς μου ἄπαντες ἐκλείοντο οἱ πόροι,
 ἔν βλέμμα δὲ μ' ἤξιωσες, δὲν μ' εἶπε κἄν ἔν ρῆμα!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΙΛΕΓΙΟΣ.

—οοοοοο—

ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΤΩ ΚΛΩΒΩ ΠΤΗΝΟΝ ΜΟΥ

Πῶς ἤθελον ἐλεύθερον, πτηνόν, νὰ σὲ ἀφήσω
 Καὶ τὰ δεσμὰ σου μὲ αὐτὰς τὰς χεῖράς μου νὰ λύσω
 Πῶς ἤθελον! πλὴν σ' ἀγαπῶ, θὰ φύγῃς, θὰ σὲ χάσω
 Ἴδου ὁ λόγος δι' ὃν φεῖ! δεσμώτην σὲ φυλάσσω.
 Ἄνισω; ἐπανήρχεσο εἰς τὸν κλωβόν σου πάλιν
 Τῆς φυλακῆς σου ἀνοικτὰς θὰ ἄφινον τὰς θύρας
 Φοβοῦμαι μὴ σὲ κλεισῶσιν εἰς φυλακὴν πλὴν ἄλλην
 Καὶ δέσμιον μὴ σὲ ἰδῶ εἰς ἄλλας πάλιν χεῖρας
 Ποθῶ θερμῶς ἐλεύθερον, πτηνόν, νὰ σ' ἀπολύσω
 Ποθῶ ἐπίσης πλὴν θερμῶς ἐδῶ νὰ σὲ κρατήσω.

—

Πόθοι ἰδοῦ ἀντίθετοι μὲ βασανίζουσι ποθοὶ
 Κι' ἰδοῦ τῶν πόθων μου αὐτῶν καθεὶς ποῦ καταλήγει
 Ἡ μία χεὶρ μου τοῦ κλωβοῦ τὴν θύραν σοὶ ἀνοίγει
 Κ' ἡ ἄλλη τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐρμητικῶς τὴν κλείει

Ποῦθ' πολὺ ἐλεύθερον ἱπτάμενον νὰ σ' ἴδω,
 Καταδικάζω ἑμαυτὴν κρατοῦσαν σε δεσμώτην
 Καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου ἐν τούτοις ἐν σοὶ δίδω.
 Καὶ κεκλεισμένον σὲ κρατῶ εἰς φυλακὴν τὴν πρώτην
 Παράδοξον! νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ σὲ βασανίζω
 Νὰ σὲ ποθῶ ἐλεύθερον καὶ νὰ σὲ φυλακίζω.

Ὅποσον εἶν' ἐγωῖστές ὁ ἄνθρωπος σονήθως!
 Εἰς μίαν τέρψιν του ἀπλῆν τὰ πάντα θυσιάζει
 Ἄν ἄλλος ἐξ αἰτίας του γογγύζη ἢ στενάζη
 Καὶ οὔτε τὸ παρατηρῆ, ἀναισθητεῖ ὡς λίθος
 Πικρά μοι τὸ ἐδίδαξε προῶρως τοῦτο πετρα
 Κ' εἶδον τὸν ἄνθρωπον συχνὰ χειρότερον θηρίον
 Καὶ ἔκλαυσ' ἡ καρδία μου ὡς ἔκλαυσεν ἡ λύρα
 Κ' ἐμίσησα τὸν ἄνθρωπον κ' ἐμίσησα τὸν βίον
 Τοῦ Πλάστου ἂν τὰ πλάσματα τοιαῦτα ὅλα εἶναι,
 Καλλίτερον, γῆ, ἔρμημος ἐκτεταμένη μεῖνε . . .

4884.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Η ΟΡΦΑΝΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Ἐλεημοσύνη δώσετε τῆς πολυπικραμένης,
 Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί,
 Τῆς Χίου εἶμαι ὄρφανή
 Τῆς πολυπαθημένης!

Ἄχ! μιὰ φορὰ εἶχα κι' ἐγὼ πατρίδα ζηλεμένη!
 Εἶχα μανούλα ποῦ πολὺ
 Μ' ἀγάπαγε, κι' ἤμουν στολή
 Τοῦ κύρη μ' ἡ καυμένη.

Τοῦ κόσμου εἶχα τὰ καλὰ, τίποτα δὲν ποθοῦσα,
 Φουστάνια μοῦχαν περισσά,
 Στολίδια μοῦ ἔδασαν χρυσά
 Τῆς δόλιας καὶ φοροῦσα!

Μὰ ὄλα μοῦ τὰ στέρησε ἡ ἄσπλαγχνὴ μου μοῖρα,
 Λίγο τὰ χάρικα καιρὸ,
 Πῶς ἦταν ὄνειρο θαρρῶ,
 Καὶ τὸν καῦμό τους πήρα !

Ἔσετ; ὅπου τὰ χαίρεστε, ξέρετε τί παθαίνει
 Μὲς τὰ καλὰ ποῦ γεννηθῆ
 Καὶ ἔξαφνα τὰ στερηθῆ ;
 Χίλιαις φοραῖς πεθαίνει !

Ἄν εἶχα τὴ μανοῦλά μου, ὄλα θὰ τὰ ξεχνοῦσα,
 Πεῖνα καὶ κάθε συμφορὰ,
 Καὶ θᾶχα μόνη τὴ χαρὰ
 Μ' ἐκείνη ποῦ θὰ ζοῦσα !

Τοῦς ἔχασα ἡ δύστυχη, μ' αὐτοῦς καὶ τὴν ἐλπίδα!
 Γιατί καὶ ἐγὼ νὰ μὴ χαθῶ !
 Ἄκόμη τρέμ' ὅπου σταθῶ
 Ἐστὴ συμφορὰ ποῦ εἶδα !

Ἐλεημοσύνη δώσετε ἔς τὴν κόρη τῆ ἠλιμμένη¹
 Τὰ δάκρυά μου σταματῶ,
 Μόνον ψωμάκι σᾶς ζητῶ
 Γιατὶ πεινῶ ἡ καῦμένη !

Κι' ἐγὼ μιὰ εὐχούλ' ἡ δύστυχη σᾶς δίν' ἀπ' τὴν καρδιά μου
 Ποτὲ μὴν εἴτ' ἔτσι σκληρὸ
 Πῶς εἶδα γὼ καὶ τρομερὸ
 Τὸ θάνατο μπροστά μου.

¹ Ἐγγραφοὺν κατὰ Μάνον τοῦ 1881.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ.

—ο:ο:ο—
 ΤΗΙ Μ . . .

Λοιπὸν μοὶ πέπρωται θωδὸς ἐμπρὸς σου νὰ ἐκπνέω
 Νὰ φέρω τὸν σταυρὸν θαρὸν ἐγὼ τοῦ μαρτυρίου ;
 Λοιπὸν, διότι ἀγαπῶ, μοὶ πέπρωται νὰ κλαίω
 Πραγεγραμμένος τῆς χαρῆς, τῆς ἡδονῆς, τοῦ βίου ;

Τί περιύβρισε λοιπόν πρὸς σὲ τὸ αἴσθημά μου
 Καὶ φθονερά, κακεντρεχῆς κοινωνικὴ μωρία
 Ὡς ἔγκλημα παρέστησε πρὸς σὲ τὸν ἔρωτά μου ;
 Ὡ! ἄς τὸ λέγουν ἔγκλημα, ἀλλ' εἶνε γοητεία.

Τί πταίει, ἔταν πυρπολῆ φλόξ ἔρωτος τὰ στήθη
 Κ' εἰς ὄνειρα θυθίζεται φαιδρὰ ἢ φαντασία ;
 Ὡ! ἂν τοὺς νόμους τῆς ψυχῆς δὲν ἔννοοῦν τὰ πλήθη,
 Τί πταίει ἢ λατρεύουσα περιπαθῶς καρδία ;

Ὡ! ἄφες με ὑπὸ τὸ πῦρ αὐτὸ τοῦ βλέμματός σου
 Ν' ἀναλυθῶ εἰς ἔκστασιν, εἰς μέθην, εἰς μαγείαν,
 Καὶ λησμονῶν ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν ἐμπρὸς σου
 Εἰς ἔρωτα ἀνεκλάλητον ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν.

Ποθῶ εἰς ἕν σου φίλημα, εἰς ἕν σου μυροδόλον
 Νὰ διδαχθῶ μίαν στιγμὴν τὸ γόητρον τοῦ βίου,
 Κ' εἰς ἕν σου βλέμμα διαυγῆς ἰδῶν τὸν κόσμον ὅλον
 Νὰ ἀποθάνω παρὰ σοὶ δι' ἔρωτος ἀγίου.

Μάιος, 1876.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΑΣ ΕΙΜΗΝ!

1

Ἄς εἴμην εὐχαριπτῆρον τὰ δάση νὰ γυρίζω,
 Νὰ κελαδῶ τὸν ἔρωτα ἐντὸς φαιδρῶν λειμῶνων,
 Ἐλευθέρον νὰ ἴπταμαι τὰ ἄστρα ν' ἀτενίζω,
 Εἰς βύακας διαφανεῖς τὰ στήθη νὰ δροσίζω,
 Καὶ μόνον μίαν ἀνοιξίν ἄς ἔζω, μίαν μόνον!

2

Ἄς εἴμην αὔρα ἕαρος, γλυκεῖα, ζωογόνος,
 Νὰ τρέχω μετ' ἄρωμα τοῦ λου νὰ μεθύω,
 Εἰς τὴν πνοήν μου νὰ σιγᾷ τὸ δάκρυ καὶ ὁ πόνος,
 Τὸ ἄσμα νὰ φαιδρύνηται τῆς ὀρφανῆς τρυγόνος,
 Καὶ ἄς μὴ, ἔζω ἢ χρυσὰς σελήνας μόνον δύο!

3

* Ἄς εἶμην κἄν μικρὸς ῥοδῶν τὸν κήπον νὰ στολιζῶ,
 Νὰ ἀποπνέω ἄρωμα, χαρὰν καὶ εὐτοχίαν,
 Τὰ ῥόδα μου εἰς τοὺς παλμοὺς τῆς κόρης νὰ χαρίζω
 Καὶ νὰ κοσμηῇ τὸ στήθος της καὶ νὰ τὴν ἀτενίζω
 Εὐδαίμονα . . . κι' ἄς ἔθαλλον καὶ ἔβδομάδα μίαν!

4

* Ἄς εἶμην Ἴον συμπαθὲς, μὲ τὸ γλυκὺ μου μύρον
 Νὰ ζωपुरῶ τὸν ῥεμβασμὸν, νὰ ἀπωθῶ τὸν στόνον,
 Νὰ μειδιᾷ εὐφρόσυνος ἡ κόρη τῶν ὀνείρων,
 * Ἦν εἰμαρμένη τυραννεῖ ἢ μοχθηρὰ ἢ εἴρων,
 Καὶ θὰ μοὶ ἤρκει καὶ ζωὴ μιᾶς πρωΐας μόνον!

5

* Ἄς εἶμην δρόσος τῆς αὐγῆς ἢ ἡ χαρωπὴ τις Ἴρις,
 * Ἦ κἄν λυκόφως ῥοδινὸν εἰς μαγικὴν εὐδίαν,
 Νὰ πάλλῃ εἰς τὴν θέαν μου καρδία τις μονήρης,
 Μ' ἐλπίδα νέαν ν' ἀναζῆ εἰς ῥεμβασμοὺς θυμῆρης
 Καὶ νὰ σκιρτᾷ χαρίεσσα, κι' ἄς ἔζων ὥραν μίαν.

6

Ἰδοὺ οἱ μόνου μου παλμοὶ κ' οἱ πόθοι μου οἱ μόνου·
 Θὰ μ' ἦτο προτιμώτερος καὶ προσφιλές ὁ βίος·
 Τί τάχ' ἀξίζει ἡ ζωὴ καὶ οἱ μικροὶ τῆς χρόνοι,
 * Ἄν πάντα πόθον τῆς θερμῶν βαρῦς χειμῶν παγόνῃ,
 Δεσμῶτις, ἂν μαραίνηται μ' ἐλπίδας αἰωνίως;

* Ἄγος: 1877.

ΔΗΜ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑ*

(* Ἄσμα Πέμπτον.)

Κοιμᾶται πάσχων ὁ πατὴρ τῆς δυστυχοῦς Λουκίας.
 * Ἀπὸ πρωΐας πυρεττὸς τὸν γέροντα μαραίνει,
 Κ' ἐκείνη κάτω νεύουσα, ἐγγύς του καθήμενη,
 εἰς σκέψεις καταδέεται μελαμβασθεῖς, μυρίας.

* Σ. Π. Σ. Τὸ μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος, ἣν τις πάντοτε χαρακτηρίζει πᾶν ἔργον τοῦ εὐγενοῦς καὶ λίαν προσφιλοῦς φίλου τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ἀξιοτίμου κ. Ν. Δ. Χατζίσκου, ἀνωτέρῳ δημοσιευόμενον πλήρες, πέμπτον ἄσμα ἢ «Λουκία» ἀποτελεῖ μέρος ὠραίου ἀνεκδότου Ἐπικλουρικοῦ Ποιήματος

Ἐντὸς τοῦ δωματίου των σιγῇ κρατεῖ βαθεῖα.
Οἱ κτύποι οἱ μονότονοι ἤχοῦν ὠρολογίου,
οἱ μόνοι οὔτοι μάρτυρες τοῦ δυστυχοῦς μας βίου,
πολλάκις διαρρέοντος ἐν μαύρῃ ἐρημίᾳ.

Ἡ κλίνη ἔτριξεν ἰδοὺ ὁ γέρων ἀφουπνίσθη.
Παράδοξόν τι, κόρη μου, τῆ λέγει, ὄναρ εἶδον,
Καὶ ἐγερθεὶς τὸ τέκνον του σφιγκτῶς ἐνηγκαλίσθη,
Εἰς τοὺς ἀγνώστους φόβους του εἰς τὴν στοργὴν ἐνδίδων.

«Νῦς μαύρη ἦτο περίεξ μας· ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίσκου,
Ὅν εἰς τὰς χεῖρας ἔφερον, διήλθομεν δρυμῶνα,
Καὶ μετ' ὀλίγον φθάνομεν εἰς χθαμαλὸν λειμῶνα,
Ὅτ' ἐπεφάν' ἡ μήτηρ σου ἐκ τοῦ ἐγγύς λοφίσκου.

«Ἦχος· ὡσεὶ πτερύγισμα ἀνέμου διεχύθη.
Σθέννυτ' εὐθὺς ὁ λύχνος μας, ἡ μήτηρ σου ἐμπρὸς μας.
Εἶπε αὐτῇ μὲ ἔρωτ'α τῶν σπλάγγων ὁ καρπὸς μας,
Καὶ μ' ἀναρπάξει κλαίουσα εἰς τὰ ψυχρά της στήθη.

Ἄπεπτημεν ἀφίνοντες σὲ μόνην ἐκεῖ πέραν.
Πλήν ὡς μᾶς εἶδες φεύγοντας ἐκβάλλεις ὄξυτάτην
Ἄπὸ τοῦ στήθεος σου φωνὴν, ἀλγοῦντος ὄξυτέραν,
Καὶ ἀνοψοῦς ἱκετικῶς τὰς χεῖράς σου εἰς μάτην.»

Εἶπε, καὶ στένων πρὸ αὐτοῦ τοῦ μελανοῦ ὄνειρου,
Ἐναγκαλίζεται σφιγκτὰ τὸ τέκνον του τὸ φίλον,
Ὅς τὴν αὐγὴν μετὰ βροχὴν ῥαγδαίαν ἐπ' ἀλλήλων
Κλωνίων αἰγοκλήματος καὶ γέρων κλών αἰγείρου.

Μακρόθεν διαλείποντες κωδῶνων πένθους ἤχοι,
Ταράττου μυστηριωδῶς τὸν ὕπνον τῆς σκοτίας,
Καὶ ἀναμίκτων ἔπειτα θορόδων κρᾶμ' ἀντήχει,
Καὶ τόνοι ἀποπνέοντες θρηνώδεις μελωδίας.

Ἄλλὰ τί εἶνε; διατί, ὁ θόρυβος ἐκεῖνος;
Κωδῶνων ἤχοι πένθιμοι θρηνοῦσα μελωδία;
Εἰς οὐρανὸν πῶς φέρεται τῆς γῆς τοιοῦτος θρῆνος;
Σὲ, μέγα μάρτυς Ἰησοῦ, κηδεύει ἡ θρησκεία.

Χριστέ, ἄν τὸν αἰῶνά μας τῆς δυσπιστίας πλέον
 Ὁ ὄνσ' κατεσπάραιζε, ἄν εἰς τὸ σύμπαν βλέπει
 Κόσμον καὶ μόνον σύμπλεγμα τὸ ὄμμα μας τὸ κλέον
 Τυφλὸς τυφλώττουσα πνοή τῆς μοίρας νὰ διέπη,
 Ἦν δυσπιστίαν ἔχρυσεν ἄκτις κατηραμένη,
 Τῆς ἐπιστήμης ἡ λαμπρὰ ἄκτις πρὸ τῆς ὁποίας
 Ἡ λυτρωθεῖσα ὑπὸ σοῦ ἀγνώμων οἰκουμένη
 Διέκρινε τὸ σάβανον φρικτῆς ἀπελπισίας,
 Ἄλλ' ὅμως ἀναπλάττουσα ὅτι ἐκολαφίσθης,
 Ὅτι ἀκάνθης στέφανον, Χριστέ, ἐστεφανώθης,
 Ὅτι χολὴν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ὄξος ἐποτίσθης,
 Κ' εἰς τὸν, ὃν ἤρασσο, σταυρόν, σὺ μάρτυς, καθηλώθης,
 Ὅπως τὰς θείας σου ἀρχὰς ἐκείνας ἐμπεδώσῃς,
 Δι' ὧν μόλις ἀνέπνευσεν ἡ στένουσ' ἀνθρωπότης,
 Ἦν τῶν δεινῶν ἠθέλησας τῶν τόσων νὰ λυτρώσῃς,
 Κηρύττων μὲ τὸ αἷμα σου «ισότης ἀδελφότης,»
 Ἰδέ τιν κατανούγεται περὶ τὸ φέρετρόν σου,
 Ὅ ἔχει μαυσωλεῖόν του τὸ θάμβος τῶν αἰῶνων,
 Στεφνάουσι προσκομίζουσα ἐκ τῶν ἐγγύς λειμώνων
 Καὶ σύμβολόν τῆς ἁγίου κρατοῦσα τὸν σταυρόν σου.

Βλέπει; μακρόθεν τρέμουσι κηρία ἀνημμένα,
 Ὅποτον ὄναρ ἡ εἰκὼν τῆς ἑορτῆς ἐκείνης!
 Δὲν ὁμοιάζει ποταμὸν κυλίοντα ἡρέμα
 Τὰ βέθρὰ του ὑπὸ τὸ φῶς πλησιφαοῦς σελήνης;

«Θυγάτερ μου, δὲν ἤκουσας; ἡ τῶν ἐπιταφίῶν
 Πομπὴ κατέρχεται· ἰδὲ εἰς τὴν ὁδὸν μας φθάνει,
 Ἐγέρθητι· πλὴν δάκρυα ὅτ' εἶδον μοὶ ἐφάνη.
 Ὡ θάρρει· μὴ ταράττεσαι ὑπὸ τῶν ἐνουπνίων.

Καὶ ἡ Λουκί' ἀνάψασα κηρίον ἀναμῆνει
 Ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς νὰ φθάσῃ ἡ ἀγία
 Πομπή, ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς, ἡ τλήμων, εὐχομένη
 Μετὰ τοῦ, δάκρυ λείδοντος, πατρὸς ἐν εὐλαθείᾳ.

Ναί, εἰς πενθίμου μουσικῆς μυστηριώδεις τόνους
 Νομίζεις ὅτι σοὶ λαλεῖ ἡ γλῶσσα τῆς καρδίας,
 Ἦτις στερεῖται φράσεων διὰ τοιοῦτους πόνους,
 Ὅτ' ὧν καταβιβρώσκονται τὰ στήθη τῆς Λουκίας.

Ὁδύνη, ἀνεξάντλητος τροφός, ἡ ἐπ' αἰῶνας
 Τὴν γραῖαν ἀνθρωπότητα ἀόκνω; γαλοχοῦσα,
 Σὺ, ἡ εἰς μάρτυρα αὐτὴν πολλαί; ἀνυψοῦσα

Εἰπέ με, τίς σ' ἐνέπνευσε εἰς στόνους; νὰ ἐκφράξῃ;
 Ὅ,τι καρδία πάσχουσα ἀδυνατεῖ νὰ εἴπῃ,
 Τίς, βάλσαμον γλυκώπικρον εἰς τ' ἄλγός της νὰ στάξῃ;
 Ὅταν τὰς τόσας της χορδὰς δονεῖ μυχία λύπη;
 Εἰπέ με, τίς τὸ πνεῦμά μας τῆς ὕλης ν' ἀπεκδύνη
 Ἀνάρπαστον γενόμενον ἐπὶ πτερύγων θείων,
 Καὶ τὰς αἰσθήσεις μας αὐτὰς ἡρέμα νὰ ἐκλύῃ.
 Εἰς μέθης νὰ μ' ἀντανακλᾷς ὀλόκληρον τὸν βίον;
 Τίς, τὴν ψυχὴν μας σύσσωμον ἐξαίφνης ν' ἀναρπάξῃ;
 Ἐπὶ τῶν μαύρων σου πτερῶν μὲ ἓνα στεναγμὸν της
 Εἰς ὃν νομίζει φθάνοντα γλυκὺν τὸν θάνατόν της
 Κ' εἰς τοῦ ἀπειροῦ τ' ἀχανές νὰ τὴν ἀναβιδάξῃ;
 Μὴ τῶν ἀνέμων ἡ βοή ἢ πλήρης γοητείας
 Τῆς λεύκης ὁ ψιθυρισμός, ὁ στεναγμὸς πευκῶνος,
 Ἡ μὴ ὁ φλοισβὸς κύματος ἐρήμου παραλίας
 Εἰς τοῦ λυκόφωσ τὴν σιγὴν ἐκπνέων μονοτόνω;

Ὅρα σχεδὸν διέρρευσε, καὶ μόνον ἡ λυχνία
 Τὸ ἄγρυπνὸν της χύνει φῶς, ἐντὸς τοῦ δωματίου.
 Τὸ πᾶν σιγᾷ τὴν κριεράν σιγὴν κοιμητηρίου
 Καὶ ἔξω ἄρχεται βροχὴ ἐν πλήρει νηνεμίᾳ.

Σιώπα! Κρότον ἤκουσα συρόμενον ἡρέμα
 Τῆς κλίνης κάτω. Ἐχιδνα θὰ ᾔνε κεκρομένη.
 Πλὴν ὕχι νέου κεφαλῆ προκύπτ' ἠγριωμένη.
 Ἴδὲ πῶς λάμπει φοβερὸν τὸ ζωηρόν του βλέμμα.

Ἡγέρθη, τὸν μανδύαν του ἡρέμα ἀποβάλλει,
 Καὶ προχωρεῖ, πλὴν ἴσταται· αἱ τρίχες του ὀρθοῦνται,
 Διηνεκῶς τὰ μέλη του σπασμωδικῶς κλονοῦνται,
 Πλὴν ἀφνης ἀνεθάρρυσε καὶ μάχαιραν ἐκβάλλει.

Δὲν εἶν' ὁ Λέων; Ὅ, αὐτὸς μετ' ἄλλων του ὁμοίων
 Ἐν τῇ ἀγκάλῃ ἑταίρων πρό ὥρας ὀργιάζει,
 Τὰ πάθη του κατέστησαν ἀκόλαστον τὸν βίον,
 Ἐκεῖνος νῦν χαρτοπαικτεῖ, μεθύσκειται, κωμάζει.

Καὶ ὅμως εἶνε . . . προχωρεῖ καὶ μέχρι κακουργίας
 Τὸ πρόσωπόν σου κρύψατε, εἶνε αὐτὸς ὁ Λέων·
 Ὅπως σωθῆ ἐγκλήματος, θά διαπράξῃ νέον,
 Καὶ γίνεται καὶ γίνεται, ὦ φρίκη, πατραλοίας.

Ἔσθ, οὐ βλέπω τὴν ὀργὴν, εἰς νέφη μακρυσμένα,
 Ν' ἀντανακλάται φοβερὰ, ποῦ εἶν' οἱ κεραυνοὶ σου;
 Ἐκ τῶν ἀπείρων οὐ; σκορπᾷ εἰς τὸ κενὸν κἄν ἔνα
 Δὲν σφενδονίζει κατ' αὐτοῦ ἢ θεῖα νέμεσίς σου;
 Καὶ διὰ τίνας τοὺς κρατεῖς; ὦ πάτερ, τῆς Ἑλπίδος.
 Μήπως διὰ τὸν δειλαῖον ποιμένα ἐκεῖ κάτω,
 Ὅστις καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς καταγιγίδος
 Καὶ σπεύδει ἄστυλον ζητῶν ἐλάτης ὑποκάτω:
 Ἡ μὴ διὰ τὸν μοναχὸν ἐρημικοῦ κελίου
 Εἰς ἄκραν βράχων ὑψηλῶν, ἀδάτων πηγνομένου,
 Ὅστις ἐνφ' τὸ κῶμα σπᾷ ὑπὸ βορρᾶ ἀγρίου,
 γουσκλινῆς προσεύχεται πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου;
 Κατάρρα! Τότε ἦλθε, ἐγκλήματος ὁποίου
 Δημιουργὸς ἐγένετο ἀρπάσκει τὰς ἡνίας,
 Τοῦ φλογεροῦ σου ἄρματος ἀπὸ τοῦ ἀδεξίου
 Φαίθοντος, ἐν τῇ στιγμῇ πυρκαϊᾶς τελείας!
 Ἄ! διατὶ δὲν ἄφινες τὴν γῆν νὰ πυρπολήσῃ,
 Εἰς ἄνθρακα πυρίκαυστον τὸ πᾶν νὰ μεταβάλλῃ,
 Κ' εἰς σκότη ἀτελεύτητα τὸν κόσμον νὰ βυθίσῃ,
 Ἄφοῦ τοιοῦτον ἐγκλημα ἐκ ταύτης ἀναβάλλει.

Τρέμων ἐκεῖνος κάτωχρος τὴν κλίνην προσεγγίζει.
 Κοιμάται, λέγει, κ' ἀπνευστὶ ἐπάνω του ἐχύθη,
 Καὶ ἐνουψὼν τὴν χεῖρά του σπασμωδικῶς βυθίζει
 Τ' ὄξύ του ἐγχειρίδιον εἰς τοῦ πατρὸς τὰ στήθη.

Ἄλλοιμονον! Οὐδέ φωνὴν ὁ γέρον κἄν ἐκβάλλει.
 Δυσπνέει μὲν, τ' ὄμμα του ἡμίσεστον ὑψώνει
 Κ' εἰς τὸν φονέα φεύγοντα δρομαίως καθηλόνει.
 Πέραν βροντᾶ ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ ἀνεμοζάλη.

Καὶ βαθμηδὸν ἡ θύελλα μετ' ὀμβροῦ πλησιάζει.
 Ῥήγνυτ' ἐκεῖ που κεραυνὸς· κ' ἡ δυστυχῆς Λουκία
 τινάσσεται τῆς κλίνης της ἐν φοβερᾷ δειλίᾳ,
 Κ' ἐκ τοῦ ἐγγύς θαλάμου της, πατέρα, ἀνακράζει.

Εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀπαντᾷ βροντὴ ἰσχυροτέρα,
 Κ' ἐκτὸς αὐτῆς περίτρομος, εἰς τ' ἄλλο δῶμα σπεύδει
 Ἡμίγυμνος φωνάζουσα πατέρα μου πατέρα.
 Φεῦ! Δὲν σ' ἀκούει. Πρὸ στιγμῆς εἰς οὐρανοῦς καθέυδει.

Δὲν μὲ ἀκούεις πάτερ μου ; Ἡ κόρη σου σὲ κράζει.
 Φοβοῦμαι. Πῶ; ! Δὲν ἤκουσας τὸν κεραυνὸν πεσόντα;
 Ἄλλὰ τί ἔχεις ! Ἄ, ψυχρὸς ἰδρῶς σὲ περισιάζει!
 Αἶμα ! Θεὲ μου ! Πάτερ μου . . . καὶ πίπτ' εἰς τὸν θανάοντα
 Καὶ μίαν ἐκ τῶν γερῶν κραυγῶν ἐκείνων βάλλει,
 Ἦτις καὶ σπλάγγνα τέρατος καὶ λίθου θρυμματίζει,
 Κραυγὴν, ἣτις τὸ μέγεθος τοῦ πόνου εἰκονίζει,
 καὶ ἀναίσθητος κατέπεσεν ὡσεὶ Νιόβη ἄλλη.

¹ Ἐν Ἑθδαίᾳ κατὰ Λύγουστον τοῦ 1880.

Ν. Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ.

ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ (*)

I

Καὶ ἦτο νύξ· μεσονυχτίου
 μυστηριώδης ὥρα ἦτο·
 στιγμὴ εὐρύνοσεως τοῦ βίου,
 ὡς ἂν μ' αἰώνας ἔμετρεῖτο.

Καὶ εἶπα τότε νὰ λαλήσω,
 τότε νὰ εἶπω τ' ὄνομά της,
 ἔν «Σ' ἀγαπῶ» νὰ ψιθυρίσω
 εὐδαιμονίας ὑπερτάτης.

Ἐπόθησα ἡ κεφαλὴ μου
 ἐπὶ τοῦ ὤμου της· νὰ κλίνην,
 κ' αἰὼν θὰ ἦτο ἡ στιγμὴ μου,
 ἡ ἄφατος στιγμὴ ἐκείνη.

Καὶ εἶδα τᾶστρο, καὶ μ' ἐφάνη
 εἰς ἕκαστον αὐτῶν πῶς ἤμην,
 συγχρόνως καὶ παντοῦ, ὡς κλάνη !
 ὅτι ἐγγύς της ἕκαθήμεν.

II

Ἄθῶαν, ὡς περιστερὰν
 τὴν φωλεάν της ἀγαπῶσαν,
 ἐν ταῖς μερίμαις της φαίδραν,
 δειλὸς τὴν βλέπω μειδιῶσαν.

Δειλὸς· φοβοῦμαι τὴν γαλήνην
 μήπως ταράξω τῆς ψυχῆς της·
 καὶ τῇ προσφέρω τὴν δούνην
 ἀντ' ὀλθειότητος ὑψίστης.

Τοιοῦτο πλάσμα ν' ἀγαπᾷ !
 Ἐπὶ τοῦ κόσμου ἡ ἀγάπη
 τὴν εὐτυχίαν διασπᾷ
 καὶ εἰς μαρτύριον ἐτράπη.

Φοβοῦμαι καὶ νὰ μ' ἀγαπήσῃ,
 μὴ χάσῃ ἐν μειδίᾳ της,
 μὴ ἀγρουπνήσῃ, μὴ σακρούσῃ,
 μὴ εὐρεθῇ πρὸ τῆς ἀπάτης.

(*) Ἐξ ἀνεκδότου σειρᾶς τῆδε κἀκείσε.

Θεέ μου, έγινεν ἡ γῆ
ἐχθρὰ τῶν θεῶν αἰσθημάτων
καὶ ἡ ψυχὴ ἐδῶ βίγει
εἰς ψυχρὸς ἑκατόν θανάτων.

ὦ, δός μοι θάρσος νὰ φρουρήσω
τὴν ἄμωμον αὐτῆς καρδίαν,
εἰς τὴν ὅλην νὰ κρατήσω
τοῦ ἔρωτος ἐγὼ πικρίαν.

Ἦ δός μοι, δός μοι ἐπὶ γῆς
στιγμῆν, γωνίαν παραδείσου,
ἐλευθερίαν δὲς στοργῆς,
ὅπου νὰ ἤμεθα ἐγγύς σου!

III

Μία παρήλθεν ὅλ' ἡμέρα
καὶ οὐκ εἶδον, δέν τὴν εἶδον.
ἐπῆλθε πένθιμος ἔσπερα,
ἐπῆλθ' αὐγὴ χωρὶς ἐλπίδων.

Τί ἀπαισία νῦξ ἡ χθές!
ὁ οὐρανὸς θολὸς ποῦ ἦτο!
Εἶχε τι ὄλον ἀπεχθές
ἢ φύσις, ὡς νὰ ἔμισεῖτο.

Κατάδικος βαρὺς μ' ἐφάνη
ὁ κόσμος περιδιαβάζων·
ἀνέμενον νὰ ἀποθάνῃ
πᾶς ἄνθρωπος βαρὺ στενάζων.

Μ' ἐξέπληξεν ἀναφανείς
ὁ ἥλιος· τί νὰ φωτίσῃ;
ὦ δυστυχία! νὰ πονῆς
χαρὰν νὰ βλέπῃς; ὁ' ἐν τῇ φύσει!

IV

Εἰς ἐν σημειὸν νὰ σταθῆς
φαντάσθῃτι πῶς θ' ἀμφιβέβης,

ἂν καταβρέοντα εὐδῶς
τῆς γῆς τὸν περίξ κύκλον βλέπῃς.

Φαντάσθῃτι ὁποῖα φρίκη!
Καὶ ποῦ νὰ φύγῃ τις, νὰ φύγῃ!
Μικρὸν σημειὸν γῆς σ' ἀνήκει
καὶ περίξ ἄβυσσος ἀνοίγει.

Καταστροφή! Καταστροφή!
Τὸ πᾶν μὲ κρότον καταπίπτει,
ὅπου τὸ βλέμμα σου στραφῆ,
Οὐδὲν τὸν ὄλεθρον τῷ κρόπτεῖ.

Ἄκουεις οἰμογὰς βαρείας·
κύματα, γῆ, κοιλάδες, βράχη
εἰς κρᾶμα ἐν ἀπειπείαις
εἰς χάσμα πίπτουσι ἐν τάχει.

Κλονεῖται καὶ τὸ ἐν στεφάνῳ
τῆς γῆς σημειὸν ἐφ' οὐ μένεις,
Ἰλιγγίαις περιορῶν
καὶ οὔτε βῆμα ἐν προβαίνεις.

Φαντάσθῃτι ἰθνασιάν
τοιαύτην μόνον ν' ἀποκτήσῃς,
τὴν ἔντρομον ἀμχανίαν,
τὰς φρικαλίας συγκινήσεις.

Πεφοβισμένη ἡ ψυχὴ . . .
Τὸ πᾶν τριγύρω καταβρέειν . . .
Ἐν διαρκούσῃ ταραχῇ,
ἀπαύστως δρᾶμα φρίκης νέον . . .

Ὄστω, ἐλπίδες μου καὶ πόθοι,
τὸ πᾶν, ἐκτός παλμῶν καρδίας,
κατέβρευσε καὶ κατεχώθη
εἰς ἄβυσσον ἀμφιβολίας.

ΦΛΟΞ.

Η ΚΑΚΙΑ

(Ἐπὶ τῷ μνημοσύνῳ τῆς κόρης Κάκιας Δαραλέξη.)

Ἦθελ' ὁ Χάρος μὴ φορὰ κ' ἐκεῖνος νὰ γιωρτάσῃ
κ' ἐπῆρ' ἀνοῦς ἀπὸ τῆ γῆ νὰ στρώσῃ τὴν αὐλὴν του

Ἐπήρε νειάτα κι' ὠμορφιαῖς ποῦ ἐστολίζαν τὴν πλάση
Καί γιοῦλια ποῦ δι' φύτρωσαν ποτὲ στὴ μαύρη γῆ του
 Τὰ μαρμαρένια στήθη του μ' ἐκείνα νὰ στολίσαν
Καί γιὰ μιὰ μέρα ν' ἀρνηθῆ ἔτιὰ καὶ κυπαρίσσι.

Χαριτωμένο λούλουδο ἀπάνου στὴ δροσιά του
 Ἔνα πρωτὸ ἀπάντησε τὴν ὠμορφὴ παιδοῦλα
 Ὁ Χάρος, ὅπου γύριζε ἀπὸ τὴν παγανιά του.
 Ἦταν ὁ πιὸ ὠμορφος; ἀνθὸς ποῦ ἐξύπνησ' ἡ αὐγοῦλα
 Τὸ πιὸ λαμπρὸ στολίδι της; ἀπ' ὅσα κι' ἂν ἐφόρει
Κ' ἐστάθηκε νὰ ξαναἰδῆ μιὰ ἄλλη φορὰ τὴν κόρη.

Καλλίτερα τὰ μάτια του νὰ ἦταν σφαλισμένα
 Νὰ μὴ θωρῆ τῆς ὠμορφιαῖς καὶ νὰ μὴν τῆς ζηλεύη . . !
 Εἶχε τῆς μίνας τὴν καρδιά φαρμάκι ποτισμένα
 Κι' αὐτὴ νὰ ἰδῆ τὸν ἴσκιό του νὰ τὴν παραμονεύη
 Ἐδίπλωσε τὴν Κάκια της σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της
 Ὅσο νὰ φύγη ὁ θεριστὴς μακριὰ ἀπ' τὴ γειτωνιά της.

Στάθηκ' ὁ Χάρος μιὰ φορὰ καὶ εἶδε τὴν παιδοῦλα !
 Μὲ; τὸ φαρμάκι τὸ πιερὸ σαῖτα βουτηγμένη
 Ἦταν ἐκεῖνη ἡ μαϊδιά . . Ἐσβύστηκ' ἡ δροσοῦλα
 Στῆς Κάκιας τὸ χαμόγελο, ἡ νεώτερη ἡ ζηλεμένη
 Καὶ ἔγειρε σὰν τὸ κλαρί ποῦ δέρνει τὸ χαλάζι
 Καὶ πρὶν κοπῆ στὴ βίτσα του μαρμίνεται χλωμιάζει.

Τὴν ἄλλη νύχτα στὸ θερμὸ τῆς Κάκιας προσκεφάλι
 Ἦ μαύρη μάνα ἐχτύπασε μ' ἀπελπισιὰ τὰ χέρια
 Μιὰ τὸ παιδί της ἔδλεπε καὶ μιὰ τὴ νύχτα πάλι
Κ' ἐφώναζε στὸν οὐρανὸ καὶ στὰ χλωμὰ τ' ἀστέρια
 — Γιατί νὰ μοῦ τὴν πάρετε μὲ; τὰ δεκάξι χρόνια,
 Τώρα ποῦ Ἀπρίλι ἐγιώρταζε μὲ τᾶνθη μὲ τ' ἀηδονία !

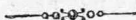
Εἶς τὸ κατώφλι τοῦ σπητιοῦ, τὴ νύχτα διπλωμένος
 Ὁ Χάρος; ξαναφάνηκε σὰν φάντασμα ὀμπροστά της;
 — Ἄχ! νάτο; ἔρχετ' ὁ ληστής! Ποῦ ἦτανε κρυμμένος;
 Ἦ μάνα ἀνατρίχιασε ἐκόπηκ' ἡ λαλιά της . .
 Τὸν εἶχε ἰδεῖ πολλὰς φορὰς στὴ σπητι της νὰ μπαίνει
 Ἄλλὰ ποτὲ μὲ ἀδε:ανά τὰ χέρια του νὰ βγαίνει !

Κι' ὅμως στῆς μίνας τῆ σωνῆ κι' ὁ Χάρος; ἐφοδῖθη
Κ' ἔγειν' ἀκόμη πιὸ χλωμὴ ἡ ὄψις τοῦ θανάτου
 Ποῦ εἶχε τὸν πάγο στὴν καρδιά καὶ μάρμαρο τὰ στήθη
 Καὶ ἀνοικτὴ μαρμάρωσε κ' ἐκεῖνη ἡ ἀγκαλιά του
 Ποῦ ἄπλωνε στὴ σκοτεινιά τὸ βόδο νὰ θερίση
 Καὶ στὴ γιορτὴ του μὲ αὐτὸ τὸν κόρφο νὰ στολίση.

Τὸ ῥόδο δὲν ἐπρόφθασε ὁ Χάρος· νὰ τὸ πάρῃ . . .
 Γιατί ἕνας ἄγγελος κρυφὰ μ' ἕνα φιλὶ στὸ στόμα
 Τοῦ ἔκλεψε τὴν εὐωδιά, τὴ νειότη καὶ τὴ χάρι
 Καὶ μὲ τὴν Κάνια ψεύγοντας, στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ἄφῃκ' ὀπίσω μοναχὰ στὴν κλίνη τῆς στρωμμένα
 Ἄπὸ τὸ ῥόδο ποῦ ἔσβυσε δυὸ φύλλα μαραμμένα.

15 Ὀκτωβρίου 1881.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ

ἜΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΑΤΑΤΟΥ ΜΟΥ

Ο. Ρ.

Γελῶ ἄν βλέπω λεύκωμα· μὲ δίσκο παρομοιάζει
 Ἐποῦ διακονεῖαι ἔπαινεσιαίς· κ' ἐκεῖνος ἔποῦ τοῦ βίχτει
 μὲ ψυχῆκάρη πονηρό . . . μὲ δανεισθὴ ἔταιριάζει,
 Ἐποῦ παίρνει τόκο τριὰς τὰ δυὸ κι' ὅπως χαρίζει δείχτει !

Εἶν' ἔλθεισι τὸ λεύκωμα ἔποῦ νοικοκύρης κι' ἄλλοι
 παλεύουσι ποιὸς νὰ πρωτοβγῇ ἔς ταῖς γνώταις καὶ ἔς τὰ κάλλη.

Ἐκαλέστηκα, καὶ ἄν ζουρλὸς στίχους κ' ἐγὼ στηλῶναι
 κι' ἄν εἰς τοῦ νοῦ, ἔς τῆς φαντασίας τὸ πάλιμα δὲν πείσω,
 ζητῶ ἀπὸ κάθε φρόνιμο γιὰ διάφορό μου μόνο
 μιὰ εὐχὴ. — Ἔς τῆς Μούσας περὶ ποτὲ τὰ δέχτηα νὰ μὴ ντέσω.

Ἐτῆς λάσπης μέσα τὸν πνιμμό . . . ἔς τῆς ὕλης τὸ παζάρι,
 παρὰ κονδύλι στιχουργοῦ· κάλλιο σκαφτιὰ λισγάρι.

Ἐν Ζακύνθῳ, Ὀκτώβριος 1881.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΧΑΡΑ Κ' ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἄσμα ψαλὸν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς κ. Αἰκ. Λασκαρίδου
 ὑπὸ τῶν μαθητριῶν αὐτῆς.

Σήμερον, ὅτε ἑορτὴ γλυκεῖα μᾶς συνδέει
 Κ' εἰς εὐλογίας καὶ εὐχὰς τὰ στήθη μας ἐμπνέει,

Σήμερον, ὅτε εἰς σταθμὸς ὄρατος τῆς ζωῆς σου
 Ἄνοίγει τὴν καρδίαν μας εἰς ἑορτὴν ἐγγύς σου,
 Κ' ἐνδόμυχος συγκίνησις τὴν ὄψιν σου φαιδρύνει,
 Ἐν ἄσμα μέλπομεν κ' ἡμεῖς χ α ρ ἄ κ' εὐ γ ν ω μ ο σ ὶ ν η.

Σὺ μήτηρ μας πνευματικὴ παρήγορος μᾶς μένεις
 Τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μας φωτίζεις καὶ θερμαίνεις,
 Κ' εἰς τὰ εὐώδη νᾶματα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς σου
 Ὡσεὶ ἄφρα ἀνθύλλια μᾶς τρέφει ἢ στοργή σου.

Πρὸς σέ, ἦτις τῆς ἡδῆς μας τὴν ἄνοιξιν καλλύνεις,
 Ἐν ἄσμα ἀπευθύνομεν χ α ρ ἄ κ' εὐ γ ν ω μ ο σ ὶ ν η ς.

ὦ! εἴθε σκέποι ὁ θεὸς ὑπὸ τὰς πτέρυγὰς του
 Σέ, ἦτις εὐλαδῶς τηρεῖς τὰς θείας ἐντολάς του.
 Καὶ μὲ τὸ θεῖον αὐτοῦ φῶς τὸν νοῦν ἡμῶν φωτίζεις
 Καὶ εἰς ἀγάπην τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐξωραΐζεις.
 Εἴθε ὁ Πλάστης ἐπὶ σέ τὰ δῶρα του νὰ χύνη,
 Κ' ἐγγύς σου νὰ κινή κ' ἡμᾶς χ α ρ ἄ κ' εὐ γ ν ω μ ο σ ὶ ν η.

Καὶ ἂν μακρὰν σου αὖριον ἡμεῖς τῆς κοινωνίας
 Ναυδάτιδες τὴν ἄβυσσον περῶμεν εἰς πικρίας,
 Σὺ ὡς πυξὶς τὸν βίον μας θὰ ὁδηγῆς ἀγία,
 Σὺ πάντοτ' ἐν τῇ μνήμῃ μας θὰ ζῆς κ' ἐν τῇ καρδίᾳ.
 Κ' ἐγκάρδιον αἰετοπε εὐχὴν θὰ ἀπευθύνῃ
 Ἡ ἀνεξάντλητος ἡμῶν χ α ρ ἄ κ' εὐ γ ν ω μ ο σ ὶ ν η.

Νοέμβριος, 1881.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ἌΙΝΕ.

I

Κι' ἂν ἤξεραν οἱ κρίνοι
 Τὶ ἔχω 'ς τὴν καρδίᾳ,
 Θὰ χύνανε 'ς ἐκείνη
 Γιὰ βάλσαμο εὐωδία.

Κι' ἂν ἔξεραν τ' ἀηδονάκια
 Τὶ θλίψι κλιῶ βαρεῖα,
 Θὰ φέροναν τραγουδάκια
 Ὡς ἐμὲ παρηγορί.

Κι' ἂν ἤξεραν τὰ πλῆθια
 Τῶν ἄστρων πῶς πονῶ,
 Θ' ἀφίνανε, βοήθεια
 Νὰ ῥθοῦν, τὸν οὐρανό.

Κανεὶς παρὰ δὲ δίνει
 Ὡς τὰ τόσα μου δεινὰ
 Τὰ ξέρει μόνο ἐκείνη
 Ὅπου μὲ τυραννᾷ.

II

Γιατί τὰ βόδα εἶν' ὄχρα,
 Ἀγαπημένη μου ψυχῇ;
 Γιατί 'ς τὴν πράσινη ἐξοχῇ
 Τὰ γιούλια σκύβουνε ξερά;

Γιατί σκορπίζει τὸ πουλί
 Τραγῶδι μελαγχολικὸ,

Καὶ 'σὰ λιθάνι νεκρικὸ
 Τὸ γίτσεμί μουσχοβολεῖ;

Γιατί ὁ ἥλιος ἔχει 'δγῆ
 Ξεπαγιασμένοι, καὶ ἀχνὰ
 Φωτίζει κάμπους καὶ βουνά,
 Κι' εἶνε σὰν τάφος ὄλ' ἡ γῆ;

Γιατ' ἔχω λύπη δυνατῇ;
 Γιατί μ' ἀρνήθηκες, γιατί;

III

Σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ! Τὰ θέμελα τοῦ κόσμου
 'Σ τὸ χάος θὰ σωριάζονται,
 Καὶ μέσ' ἀπ' τὰ συντρίμια τοῦ ἀκόμα τοῦ ἔρωτός μου
 Ἡ σπύραις θὰ τινάζονται!

IV

Ὁνειρευόμουν κι' ἔκλαιγα... σ' εἶχα νεκρὴ μπροστά μου,
 Ξυπνῶ, περίσσια δάκρυα κυλοῦν 'ς τὰ μάγουλά μου.

Ὁνειρευόμουν κι' ἔκλαιγα· ἔπεφτες 'ς ἄλλου ἀγκάλῃ...
 Ξυπνῶ, καὶ τρέχουνε βροχῇ τὰ δάκρυά μου πάλι.

Ὁνειρευόμουν κι' ἔκλαιγα· μὲ ἀγαποῦσες τάχα...
 Ξυπνῶ, κι' ἀκόμα, αἰώνια μὲ δάκρυα ζῶ μονάχα... . .

V

Χρυσὴ αὐγὴ. Γυρνῶ 'ς τὸν κῆπο μόνος,
 Τὰ ἄνθη φουντωτὰ μουσχοβολοῦνε,
 Τὰ χεῖλη μου κλειστὰ κρατεῖ ὁ πόνος,
 Τὰ ἄνθη μοναχὰ κρυφομιλοῦνε . . .
 Μὲ βλέπουν πονεμένα καὶ μοῦ λένε:
 "Ἐλα, φτωχέ μου ἔρωτοχτυπημένε,
 Συμπάθησέ την πιά τὴν ἀδερφοῦλα μας..."

VI

Μένουν ψηλά 'ς τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια καρφωμένα
 Καὶ θλιβερά κυττάζονται, 'σὰ νῶν' ἔρωτευμένα.

Μιλοῦνε γλώσσα ἀμίμητη, 'ς τὰ πλούτη καὶ 'ς τὰ κάλλη,
 Που ἀκόμα δὲν τὴν ἔμαθε τὸ πιδὸ σοφὸ κεφάλι.

Ἐγὼ τὴν ἔμαθα· ποτὲ δὲ θάβῃ ἀπὸ τοῦ νοῦ μου·
Ἄλφαθητάρι ἦταν γιὰ μὲ ἡ ὄψι τοῦ χρυσοῦ μου.

VII

Ἀκούμπησε τὸ μάγουλο 'ς τὸ μάγουλό μου
Τὰ δάκρυα καὶ τῶν δυὸ μας ν' ἀνκατωθοῦν·
Σφίξε τὸ στήθος σου ἀπάνου 'ς τὸ δικό μου,
Σὲ μιὰ φωτιά ἢ φλόγες των νὰ ἐνωθοῦν.

Καὶ 'ς τὴ μεγάλη αὐτὴ φωτιά ὅταν θὰ πέση
Ἢ βρούσι τῶν δακρῶν μας ὀρμητικῇ,
Κι' ἡ ἀγκαλιά μου δυνατὰ σ' ἄλυσσοδέσει,
Τότε οὐράνιος θάνατος θὰ μ' εὔρη ἐκεῖ!

VIII

Ὅταν ὁ Χάρος 'ς τὴν ἐμμορφιά σου
Τὰ δίχτυα ρίξη, θὰ στριμωχθῶ
Μέσα 'ς τὸ μνήμα κι' ἐγὼ σιμά σου,
'Σ τὸ σάβανό σου θὰ τιλυθῶ.

Καὶ νά! σὲ σφίγγω, σὲ ἀγκαλιάζω,
Κρύα καὶ ἄφωνα καὶ λευκῇ,
'Ανατριχιάζω, τρέμω, φωνάζω,
Καὶ σδύνω ἐκεῖ.

. . . Ὅταν τὴ νύχτα οἱ πεθαμένοι
Χορεύουν γύρω τρομακτικὰ,
'Εμεῖς θὰ μένουμ' ἀγκαλιασμένοι
'Σ τὸν ἴδιον λάκκο γλυκὰ γλυκὰ.

Τὸν κόσμον ὁ Πλάστης θάρσῃ νὰ κρίνη,
Καὶ κάθε τάφος θεὸς ν' ἀνοιχθῇ·
Μόνο τὸ ταίρι μας θ' ἀπομείνη
'Αγκαλιασμένο σὲ ὑπνο βαθύ . . .

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΨΥΧΗ:

Γιὰ πές μου, πῶς τὰ μάτια σου τὰ ἔχεις μαθημένα
Νὰ μὲ κυττάζουν κλεφτικὰ καὶ μισοδακρυσμένα
Καὶ νὰ μοῦ λένε ἕνα νὰ εἶ καὶ δυὸ νὰ λένε ὄχι;
Μιὰ γλώσσα 'πέ τους νὰ μιλοῦν, γιατί ἔτσι μὲ τρελλοῦν·
Πότε μοῦ δίνουνε ζωὴ καὶ πότε μὲ πεθαίνουν,
'Ἀφ' ὅτου στῆς ἀγάπης σου μὲ πιάσαν τὴν ἀπόχη.

1881.

Δ. . . .

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΚΟΡΗΣ

(ΚΑΚΙΑΣ ΔΑΡΑΛΕΕΝ)

Α'.

Τόρνιθι δὲν ἀκούστηκε, δὲν ἔκραζεν ἀκόμα·
 Περάσαν τὰ μεσάνυχτα, κοιμήθηκ' ἡ Ἀθήνα.
 Σὲ δίσκο ἔμπρὸς μὲ κόλλυβα γεμάτο, σ' ἓνα δῶμα
 Χύνει λαμπάδα κατάσπρη, τρεμουλιαστή ἀκτίνα.
 Φέγγει δειλά· θαρρεῖ κανεὶς πῶς κάτι τὴν φοβίζει,
 Καὶ θυματῆρι ἀργυρὸ στὸ πλάγι τῆς καπνίζει ...
 Μέσα στὸ δῶμα σιωπὴ καὶ λύπη βασιλεύει·
 Οὔτε πνοὴ ἀκούεται, κανεὶς δὲν ἀναδύει.
 Ἄχ' εἰς τὸ μέρος ποῦ στρωθῆ τραπέζι πικραμμένο
 Κι' ὁ Χάρος κόλλυβα δειπνᾷ, ἐκεῖ δὲν ὀμιλοῦνε·
 Μὰ ὅπου ἔχ' ἡ συμφορὰ τὸ στόμα κλειδωμένο,
 Ἐκεῖ στενάζουν ἢ καρδιαῖς καὶ δάκρυα πλημμυροῦνε !

Β'.

Ἄπο ἀνθρώπινη καρδιά, ἀπο ἀνθρώπου στόμα
 Εὐγῆκ' αὐτὸς ὁ στεναγμὸς π' ἀκούστηκε στὸ δῶμα ;
 Ποιὸς ἓνα τέτοιο στεναγμὸ μπορεῖ ποτὲ ν' ἀφήσῃ,
 Χωρὶς κομμάτια νὰ γενῆ, χωρὶς νὰ ξεψυχήσῃ ;
 Κι' ἂν ἦναι πέτρα θάσπαζε· βουνοὶ δὲ θὰ κρατοῦσε
 Μὰ ὅ,τι θάρριχνε βουνοὶ καὶ σίδερο θάσποῦσε,
 Τὸ δύστυχο τὸν ἄνθρωπο δὲν τονὲ ρίχνει κάτω,
 Γιατ' εἶναι δυνατώτερη ἢ λύπη τοῦ θανάτου...
 Δὲν εἶν' ἡ λύπη κεραυνὸς ποῦ στὴ στιγμή σκοτώνει·
 Εἶναι ἀκοίμητη φωτιὰ, ἡμέραις, μῆνε, χρόνοι,
 Καὶ θάνατος μέσ' στῆς ζωῆς τὸ πικραμμένο κῆμα·
 Εἶναι φαρμάκι ἀθάνατο, καὶ χάρος χωρὶς μνήμα·
 Μαχαίρι ὅπου σὲ κτυπᾷ καὶ τὴ ζωὴ σ' ἀφίνει
 Κι' ὅπου τὴν ὕστερη πληγὴ λυπᾶται καὶ δὲν δίνει !

Γ'.

Ἐπὶ ἀνθρώπινη καρδιά καὶ μάνας βγῆκε στόμα
 Ὁ στεναγμὸς π' ἀκούστηκε! Ὀλόμαυρα ἔντυμένη
 Κοίτεται μάνα δύστυχη ἀπάνω σ' ἓνα στρώμα·
 εἶναι σὰ λείψανο χλωμὴ καὶ μοιάζει πεθαμμένη.
 Ἡ λύπη τῆς ἐσφάλισε τὰ μάτια· ἐφοβήθη
 Μὴ τῆς τὴν πάρη ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...
 Μὰ ὕπνο μόνο στὸ κορμὶ νὰ δώσῃ ἐδυνήθη·
 Ν' ἀποκοιμίσῃ δὲν μπορεῖ τὴν ἄγρυπνη καρδιά της.
 Γι' αὐτὸ δακρύζουσε, γι' αὐτὸ τὰ μάτια της κλεισμένα·
 Κλαῖν καὶ τὰ μάτια τὰ κλειστὰ καθὼς καὶ τ' ἀνοιγμένα!
 Ποιὸς ξέρει, ποιὸς τὴν ὥρ' αὐτὴ, τί βλέπει στὸν νεῖρό της;
 Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν γέρνουνε εἰς τὸ προσκέφαλό της,
 Κυπαρισσάκι λυγρὸ, νεοθέριστη μυρσίνη,
 Κόρης ὀλόχρυσά μαλλιά καὶ χεῖλη κοραλλένια,
 Ἡ κόρη ὀποῦ ἔθαψε μπροστά της ἂν δὲν κλίνη
 Καὶ μέσ' στὸν ὕπνο της φωνὴ ἀκούει ἀσημένια;
 Ἀκόμη δὲν ἐπέρασε καιρὸς· τὸ καλοκαίρι
 εἶδε νεκρὴ τὴν κόρη της καὶ δίχως φῶς τ' ἀστέρη,
 Κ' εἶν' ἡ γλυκειὰ παραμονὴ τῆς ὁμορφῆς ἡμέρας
 Ποῦ τῶνομα τῆς ἀκριβοῦς γιορτάζαν θυγατέρας...
 Σὰν τέτοια ὥρα ἔλουζε τὴν κόρη τὴν ἀφράτη
 Καὶ σὰν ἡ γλαστρά τὸν ἀνθὸ στὰ στήθη τὴν ἐκράτει.
 Σὰν τέτοια ὥρα τὰ χρυσὰ ἐχτένιζε μαλλιά της·
 Κάθε χτενιά καὶ φίλημα· φιλιὴ κάθε χτενιά της...
 Σὰν τέτοια ὥρα ἔβαζε τριαντάφυλλα καὶ ἴα
 Ἐμπρὸς στὴ Συνωνόματι τῆς κόρης τὴν Ἀγία
 Κι' ἀράδειαζε χαρούμενη στοὺς δίσκους τὰ γλυκά της...
 Σ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους πῶχουσε τὰ κόλλυβά της τώρα!
 Νὰ· βλέπει, βλέπ' εἰς ὄνειρο ἢ μητρικὴ καρδιά της
 Τὴν κόρη αὐτὴ τὴν ὥρα.
 Γι' αὐτὸ τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ ποῦ δάκρυ πόνου χύνει,
 Τὸ πικραμμένο στόμα της χαμόγελο ἀφίνει...
 Ἄχ· χαμογέλιο δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ σ' ἀπελπισμένο·

Δύναμαι άνθρωπο νά ιδῶ στὰ δάκρυα βουτημένο,
 Τὴν κεφαλή του νά κτυπᾷ καὶ τὰ μαλλιά νά βγάζῃ,
 Μὰ ὄχι νά χαμογελά τὴν ὥρα ποῦ σπαράζει...
 Παῦσε, Μανούλα θλιθερῆ, αὐτὸ τὸ χαμογέλιο,
 Αὐτὸ τὸ κρῦο κι' ἄγριο τοῦ πόνου περιγέλιο!
 Ἡ δύστυχη χαμογελά, γιατί τὴν κόρη βλέπει.
 Μὰ τί θὰ κάνῃ τὴ φρικτὴ στιγμή ποῦ θὰ ξυπνήσῃ,
 Ὅταν ἡ πρώτη της ματιὰ ἰδῇ θανάτου σκέπη,
 Ὅταν λιθάνι μυρισθῇ καὶ κόλλυβ' ἀντικρύσῃ;
 Αὐτὸ τὸ ξεύρουσ' ἡ καρδιαὶς ποῦ τῶχουν πάθει μόνω
 Κ' ἔσως κ' ἐκαίνοσ' ποῦ αὐτοὺσ' τοὺσ' στίχοσ' γράφει τώρα.
 Κανεὶσ' νά μὴν ἰδῇ, κανεὶσ', θεέ μου, τέτοιο πόνω
 Εἶναι... δὲν γράφεται ποτὲ αὐτὴ ἡ ξένη ὥρα!

Τόρνιθι κράζει· τοῦ νεκροῦ ἡ μυστικὴ καμπάνα·
 Ὅχι· δὲν βλέπει ὄνειρο ἡ πικραμμένη Μάνα.
 Ἡ θύρα δίχως ν' ἀκουσθῇ ἀνοίγεται καὶ μπαίνει,
 Κυπαρισσάκι κατάσπρω, μηλίτσα χιονισμένη,
 Κόρη μεσ' σ' ἄσπρα... λάμπουσε ἢ πέφτουσ' τὰ μαλλιά της,
 Ὡσὰν ἀκτίνεσ' φεγγαριοῦ εἰσ' τ' ἄσπρα σάβανά της,
 Κι' ἀστράρτουσε τὰ μάτια της, τὰ μάτια τὰ παρθένα,
 Π' ὄλο τὸν κόσμο ἔβλεπαν, χωρὶς νά ἰδοῦν κανένα...
 Ἄχ· εἶν' ἡ Κἄκια ἡ νεκρὴ! ἀποθαμμένη ἀκτίνα,
 Νερατὶδα μέσα στὸν ἀφρὸ, φεγγάρι μεσ' στὰ κρῖνα.
 Γιὰ τὴ γιορτὴ της διάβηκε, κάμπους, γεφύρια, ὄρη
 Κ' ἦλθε στὸ σπῆτι φτερωτὴ τὴ μάνα νά ζυπνήσῃ·
 Γι' αὐτὸ εἶναι χαρούμενη ἡ πεθαμμένη κόρη...
 Νά τῆνε λούσῃ ἔρχεται, καλὰ νά τὴν χτενίσῃ
 Κι' ἄλλο νά βάλῃ φόρεμα· γιατί τὸ μαῦρο χῶμα
 Μέσα στὸν τάφο λέρωσε τὴν ὀμορφὴ στολὴ της·
 Σὰν λυγαριὰ λυγίζεται τὸ παιδικὸ της σῶμα
 Καὶ γέρνει στὴ μητέρα της μπροστὰ ἡ κεφαλή της.
 «Ἐύπνα, τῆσ' λέγει, ξύπνησε, μητέρ' ἀγαπημένη·
 «Τὴν ὥρ' αὐτὴ καὶ ὁ νεκρὸς τὸν ὕπνο του χορταίνει...

«'Ανασηκώσου γλήγωρα, ἐλάλητε τὸρνίθι,
 «Στὸν ὄρθρο μπαίνου· ξύπνησε νὰ φτιάξης τὰ σγουρά μου»
 «Τὸ μνήμα δὲν μοῦ τᾶρριξε· ὁ χάρος τὰ λυπήθη...
 «Σὰν νύφη θέλω νὰ ντυθῶ, νὰ λάμψ' ἡ ὠμορφιά μου!
 «Γρήγορα δός μου τὸ κλειδί, τὸ φόρεμα νὰ βγάλω,
 «'Ἐκείνο ποῦ δὲν πρόφθασα, μητέρα μου, νὰ βάλω...
 Καὶ σκύβει στὸ προσκέφαλο γλυκὰ, ἀγάλι, ἀγάλι,
 Κι' ἀπὸ ἀκτίνες γέμισε τὸ ἄσπρο προσκεφάλι!
 Μὰ 'κεὶ ἀπάνω βρίσκεται σπλάχνος θεοῦ ἀκόμα·
 'Ἡ μάνα δὲν ἐξύπνησε... κ' ἡ κόρ' ἡ πεθαμμένη
 Τὰ κρούα σμίγει χεῖλη της στὸ πικραμμένο στόμα
 Καὶ μὲ τῆς μάνας τὴν πνοὴ κορμὶ νεκρὸ ζεσταίνει!

.....
 Τὸ νεκροκέρι ξεψυχᾷ καὶ σκοτεινὰ φωτίζει·
 Καπνὸς σκεπάζει λιθανιοῦ σὰν σύννεφο τὴ στέγη,
 Καὶ λυπηρὰ τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας τρίζει...
 "Ἐξω τ' ἀγέρι, σὰν ψυχὴ ἀπελπισμένη, κλαίγει
 Καὶ σ' ἓνα χάρος καὶ ζωὴ κοιμοῦνται προσκεφάλι·
 "Ὅμως τὸρνίθι ἀκούεται κι' ἀνατριχιάζ' ἡ κόρη
 Μὲ πόση λύπη παραιτεῖ τῆς μάνας τὴν ἀγκάλη!
 'Ἐκεὶ γιὰ πάντα θάμενε, γιὰ πάντα ἂν ἠμπορεῖ...
 'Ἀργὰ, ἀργὰ σηκώνεται χωρὶς νὰ τὴν ξυπνήσῃ
 Καὶ στεναγμὸς στὸ στήθος της τὸ σάβανο ὑψώνει·
 "Ἄχ· καὶ ὁ χάρος δὲν μπορεῖ αὐτὸς νὰ τοὺς χωρίσῃ!
 Σβύν' ἡ λαμπάδα· ἔσθυσε... κ' ἡ μάνα μόνη μένει.

Τῆς Ἐκκλησίας γιορτάσιμα ἀκούετ' ἡ καμπάνα·
 Ξύπνησε· ὄχι· μὴ ξυπνᾷς, δυστυχισμένη μάνα!

28 Νοεμβρίου 1881

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Σ. Π. Σ. Τὸ ἀνωτέρω περιπαθὲς ἔλεγξιον πρὸς τὴν ἀώρως τελευτή-
 σασαν καὶ ἀπὸ καρδίας θρηνηθεῖσαν ὠραίαν κόρην Αἰκατερίνην Δα-
 ραλέξη, τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, ἀπέστειλε εὐ-
 μενῶς διὰ τὰς στήλας τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», εὐγενῆς καὶ ἀξιοτίμος
 Κυρία. Καίτοι πολὺ ἀργὰ ἐλάβομεν τοῦτο, ἴδυνίθημεν ὅμως νὰ τὸ
 προσθέσωμεν εἰς τὸν ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ τοῦ ἡμερολογίου ἡμῶν, οὕτω δὲ
 κοσμηθῇ οὗτος δι' ἐνὸς ἐτέρου μαργαρίτου.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΦΡΑΒΑΣΙΔΗ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ*

Α'.

Όταν μὲ τᾶλλα ἔπαιζες τὰ συνομίληκά σου,
Καὶ ἀπὸ οὐράνια χάριτα ὅλη ἀκτινοβολοῦσες,
Ἄπειρη ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν πλανιόσουν στὰ ὄνειρά σου,
Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν γέλαγα ὅταν ἐσὺ ἐγελοῦσες.

Ἄχ! σὺ, ψυχὴ μου, τὸν σκληρὸν τὸν κόσμον ἔχεις γνωρίσει,
Δὲν ἐπλανήθης σὲ ὄνειρα, μὰ ἐστέναζες καὶ εἶπες
Πῶς ἡ ἡμέρα ἡ πικρὴ πολὺ δὲν θὰ ἀργήσῃ
Νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἄκακη καρδοῦλα μαύραις λύπαις!

Μὰ τώρα ποῦ ἡ μάνα σου στὸ σπῆτι σὲ γυρεύει,
Καὶ βλέπει τὸ κρεβάτι σου γυμνὸ, χωρὶς ἐσένα,
Ὅπου ἡ ψυχὴ της στὴν σκληρὴ αὐτὴν ζωὴν παλεύει,

Δὲν ἔχω πλέον στεναγμὸ ἢ δάκρυ κανένα. . .
Μοῦ μένει μόνο ἡ πικρὴ αὐτὴ παρηγορία,
Πῶς πέθανες, πρὶν αἰσθανθῆς τῆς γῆς τὴν δυστυχία!

Β'.

Καθὼς ὁ κρῖνος τὴν λεπτὴ ἀφίνει μυρωδιὰ του
Κρυμμένος εἰς τὴν φράκτι του, ἔτσι καὶ σὺ ἀνοῦσες.
Τὸ μῦρό σου πῶς ἔμοιαζε πολὺ τὸ ἄρωμά του!
Ἄρωμα αὐτὸς, ἀγάπη ἐσὺ καὶ χάρι: ἐσκορποῦσες; . . .

Μὰ ἐζήτησε πειὸ καθαρὸν ἀέρα ἡ ψυχὴ σου
Καὶ τὴν φθαρτὴ της ἄφησε στὸν κόσμον κατοικία.
Ἐπέταξαν οἱ ἄγγελοι, ποῦ εἶναι ἀδελφοί σου,
Κ' εἰς τὰ φτερά της σὲ ἔφερε ἡ οὐράνια χορεία.

Ἦσουν πουλι διαβατικὸ, ποῦ ἐπέρασε καὶ πάει. . .
Ἄλλὰ βαθὺ μᾶς ἄφησε ἡ ἀνάμνησί σου πόνο,
Τέτοιους ἀγγέλους ἡ ψυχὴ ποτέ της δὲν ξεχνάει!

* Ἐν εἰς τὸν νεκρὸν τῆς γλυκείας κόρης Ἐλένης Ε. Ἡλιοπούλου, ἧς τὸν ἀπροσδόκητον θάνατον ἐκλαυσε μετὰ τῆς οἰκογενεῖας αὐτῆς πολὺς ἐκλεκτὸς κόσμος, ἐκ τοῦ πλησίον ἀγαπήσας τὴν προσφιλῆ ἐκείνην ὑπαρξίν, ἐκφραστικὸν τοῦτο ἐλεγείον, ἔργον τοῦ κ. Ἄντ. Φραβασίδη, μετέφρασε ὁ εὐπαιδευτὸς καὶ κάλλιστος φίλος τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», κ. Εὐγ. Γ. Ζαλοκώστας.

Δόσε ἓνα φίλημα γλυκὸ εἰς τὸν Ἀτίλιό μου,
 Καὶ γονατίσετε μαζί ἑ εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνο—
 Τὴν ἀρωστή του ἀδελφῆ ν' ἀφήσῃ στὰ πλευρό μου.
 (10 Αὐγούστου 1881)

SOUVENIR

*Dans le vieux temps, jem' en rappelle,
 Quand je faisais du Droit Romain,
 J' avais pour voisine une belle,
 Aux cheveux d' or à l' oeil latin.*

*Tenez, je crois revoir la belle,
 Son doux souris, son air mutin,
 Plus timide qu' une gazelle,
 Là-bas, en son pays lointain.*

*Chaque matin de sa fenêtre,
 La belle enfant, timidement,
 Lorsque je la voyais paraître,
 M' envoyait un « bonjour » charmant.*

*Je l' aimais et, chose bizarre,
 La belle enfant m' aimait aussi
 De tout son coeur ; la chose est rare,
 Me direz vous ; bref, c' est ainsi.*

*Pour le malheur de notre flamme,
 Elle avait une mère, oui dà,
 Qui savait trôp, la digne femme,
 L' amour, ce que c' était que ça.*

II

*Hélas ! le temps s' en va bien vite,
 Un beau matin j' ai dû partir
 Pour toujours, mais, de la petite
 J' ai conservé le souvenir.*

TRIOLETS

A SON CHAPEAU CABRIOLET

Votre chapeau Cabriolet,
Madame, vous sied à ravir,
Et je le chante en triolet,
Votre chapeau Cabriolet,
Quoique, je le trouve fort laid,
Mais vous le faites embellir.
Votre chapeau Cabriolet,
Madame, vous sied à ravir.

1881

J. A. Ricakis

LORSQUE JE VOUS FIXE DES YEUX

Lorsque je vous fixe des yeux
Pourquoi celà vous fait tant rire ?
Vous m'enlevez mon sérieux
Lorsque je vous fixe des yeux.
Nous ne le saurons qu'à nous deux,
Si vous consentez à me dire,
Lorsque je vous fixe des yeux
Pourquoi celà vous fait tant rire.

Lorsque je vous fixe des yeux,
Que trouvez-vous de si risible ?
Je crois tenir mon sérieux
Lorsque je vous fixe de yeux.
Mais, je le perds, le malheureux,
Par votre attitude impossible
Lorsque je vous fixe des yeux,
Que trouvez-vous de si risible ?

1881

J. A. Ricakis

ΘΑ ΦΥΓΗ.....

Θά φύγη, ναί! . . Ἄφου οὐδείς δεσμός ἀγάπης πλέον
Εἰς τὸ γλυκύ μας τὴν κρατεῖ καὶ μυροδόλον κλίμα.
Θά ἀρνηθῆ τὴν ἀνοιξιν τῶν Ἀττικῶν ὀρέων,
Θά διασχίση τὸ ὑγρὸν τῆς Ἀμφιτρίτης κύμα
Κ' εἰς ἄλλης χώρας τὰς ἀκτὰς τοῦ ἔρωτός μου ξένης
Θά διαχύση θέλητρά μορφῆς ἀγαπωμένης.

Ἦ! ναί, θά φύγη . . . Εἰς ἐμὲ τὸ εἶπεν ἡ Ἰδία . . .
Τὸ εἶπε καὶ ἔν δάκρυ τῆς δὲν εἶδα εἰς τὸ ὄμμα . . .
Πλὴν διατὶ νὰ ἐκλαιεν; Εἶν' ἡ πατρὶς γλυκεῖα
Καὶ εἶναι ξένον δι' αὐτὴν τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα.
Ἦ νοσταλγοῦσά τῆς ψυχῆ μακρὰν ἄς πετεροῦγῃ
Καὶ ἄς μὴ χύσῃ δάκρυα, ποτέ τῆς ἄς μὴ χύσῃ.

Ἔγὼ γνωρίζω ν' ἀγαπῶ, νὰ πάσχω, νὰ ἐκπνέω . . .
Ἄλλὰ δὲν ἔχω δύναμιν ἐδῶ νὰ τὴν κρατήσω . . .
Ἄ! δὲν γνωρίζω ἔρωτα εἰς ἄλλους νὰ ἐμπνέω
Οὔτε ψυχὴν ἀναίσθητον τολμῶ νὰ συγκινήσω . . .
Λοιπὸν ἄς φύγη, δὲν ζητῶ νὰ τὴν κρατήσω κλαίων
Καλλίτερον, καλλίτερον νὰ μὴ τὴν ἴδω πλέον.

Ἦσως ἐπέλθῃ εἰς μακρὰν τοιαύτην ἀπουσίαν
Ἦ λήθῃ ἢ ἐπιζητῶ, καὶ ἢ ἐπικαλοῦμαι.
Ἦ! προτιμῶ τὸν θάνατον εἰς πάσχουσαν καρδίαν,
Τῆς ἐπαράτου μου πληγῆς τοὺς σπαραγμοὺς φοβοῦμαι.
Θέλω τὸ ἔσμα εἰς σιγὴν τοῦ πόνου ν' ἀπολήγῃ
Καὶ τῆς ζωῆς τοὺς στεναγμοὺς ὁ θάνατος νὰ πνίγῃ . . .
Ἀθῆναι 1875

ΕΜΜ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Ἦσάν τὰ πουλιὰ ποῦ φτέρωσαν, πετοῦνε ἕνα - ἕνα
Τὰ ὄνειρά τῆς νεότητός μου τὰ μοσχαναθρεμμένα
Τοῦ κάκου ἀπλόων με στωργὴ τὴν ὀρφανὴ ἀγκαλιά μου,
Τώρα, ὅπου τ' ἀνάθρεψα, πετοῦνε μακρὰ μου.
Δεκέμβριος 1881.

Α. ΜΩΡΑΙΤΙΑΝΗΣ